

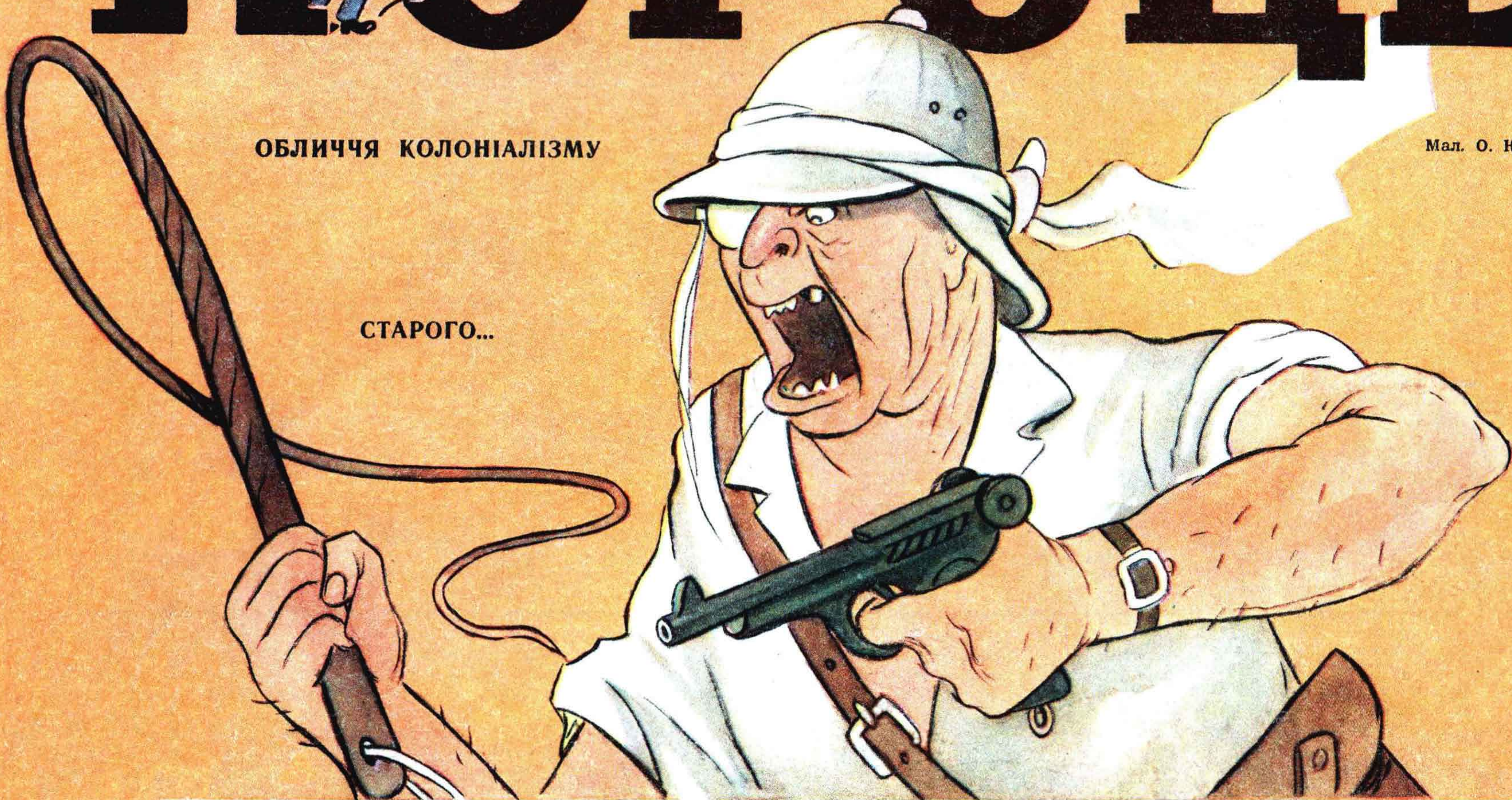
перещ

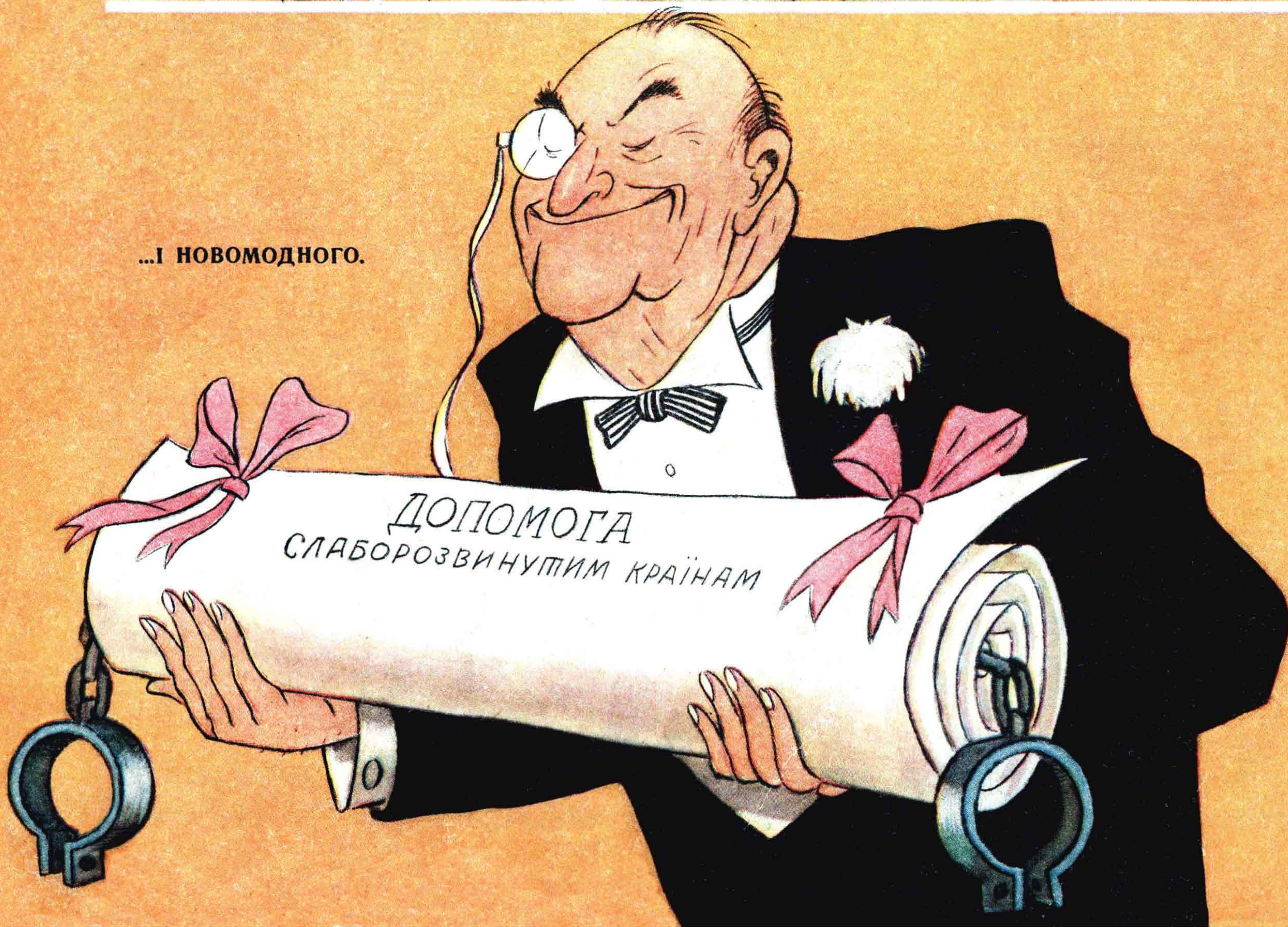
ОБЛИЧЧЯ КОЛОНІАЛІЗМУ

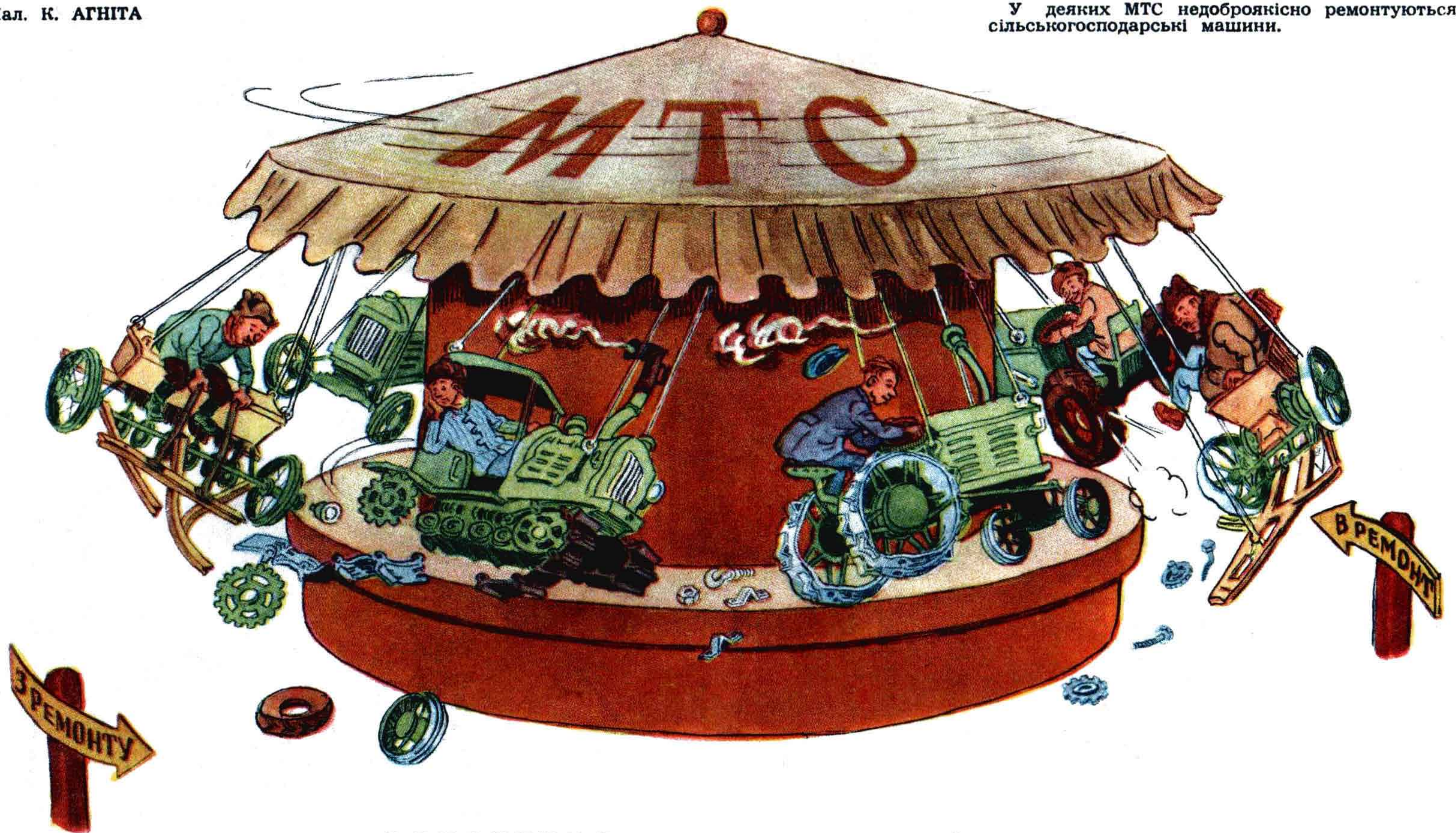
Мал. О. КОЗЮРЕНКА

СТАРОГО...

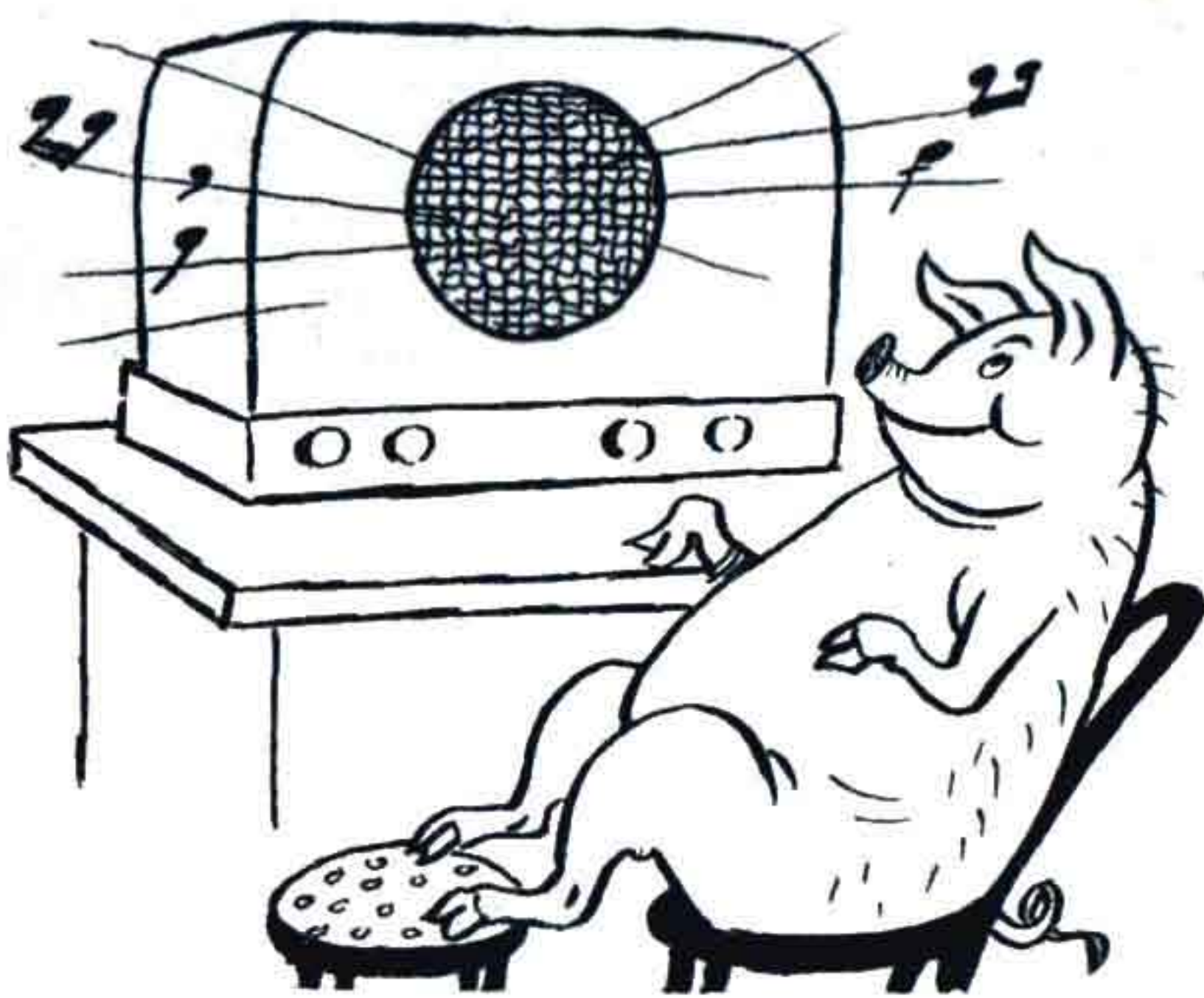
...І НОВОМОДНОГО.

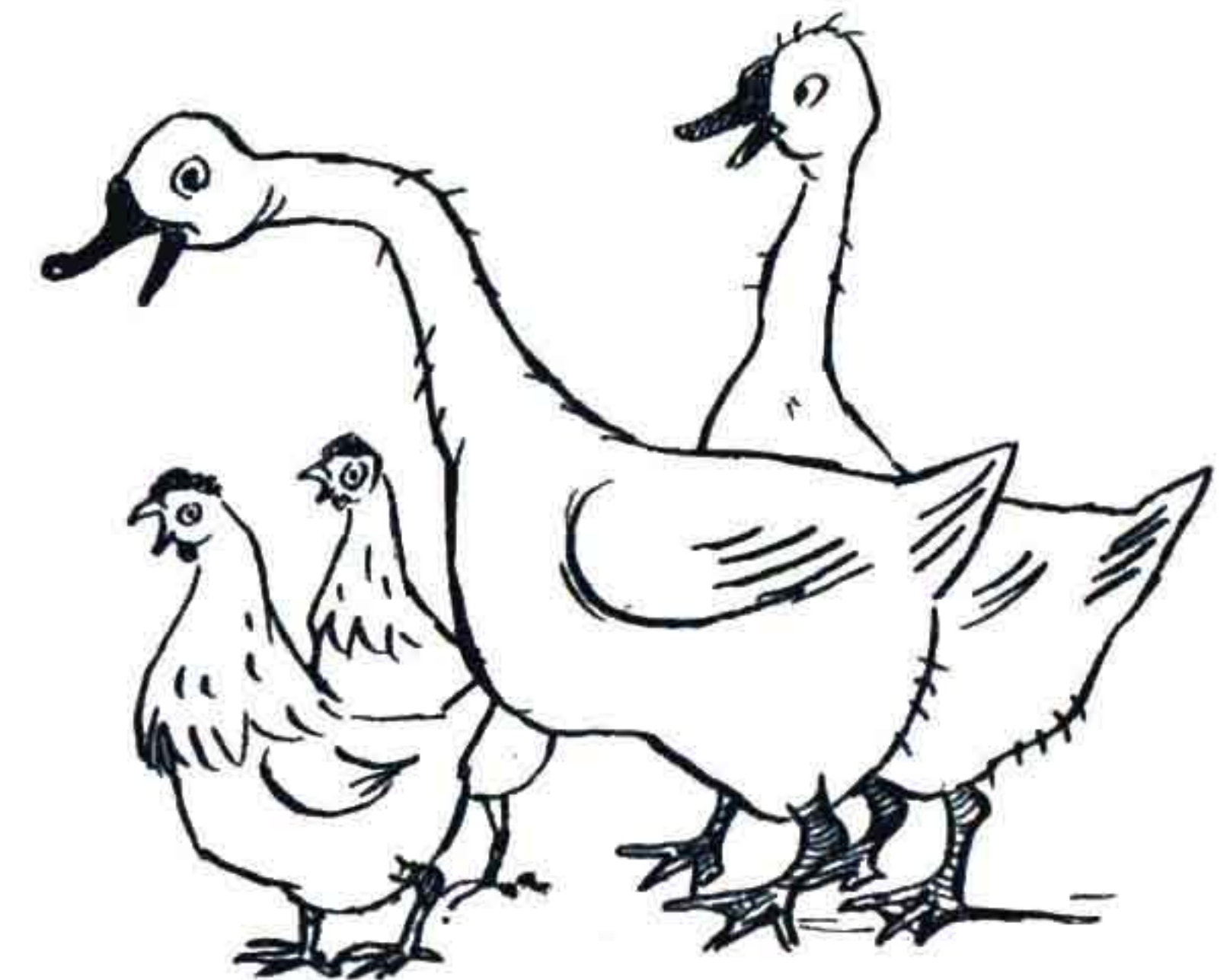
РЕМОНТНИЙ ПРОЦЕС В ОДНІЙ МТС.

Свиня-РАДІОАМАТОР

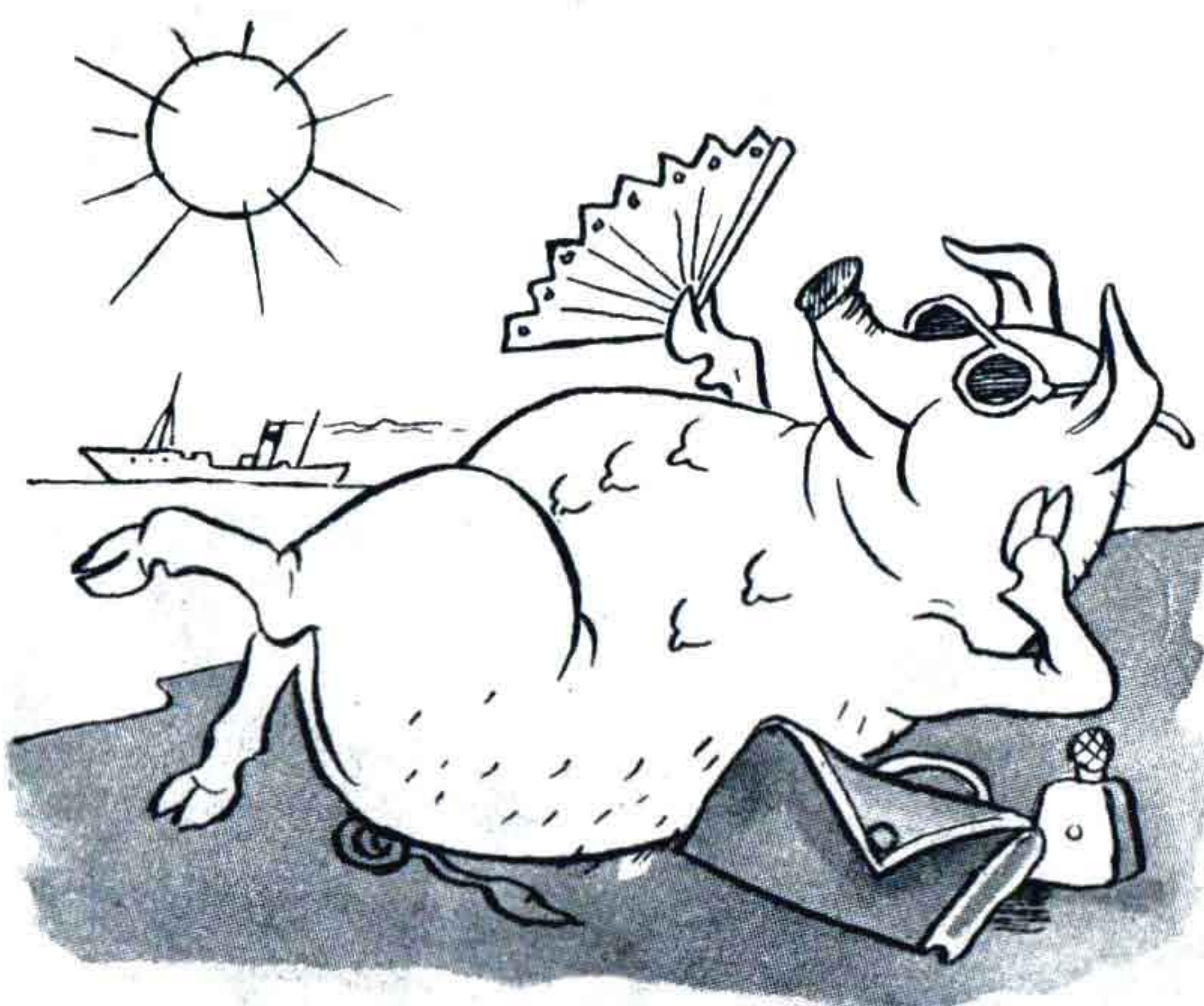

(БАЙКА)

Свиня зібралась на курорт.
Зітхнули птиці — хай їй чорт! —
І кури, гуси й гусенята
Од радості пішли гукати:
«Кінець, нарешті, нашим мукам!
Кінчилось мордування звуком!
Ну й виспимося ж без свині...»
Аж ні!
Свиня зробила, як уміла:
На місяць радіо включила,
Мовляв, щоб злодії не лізли у квартиру, —
І виїхала потай миру.

Свиня любила музику і танці.
Бувало радіо включає рилом вранці
І у блаженному півсні
Аж мліє — слухає пісні.
В барлозі лежачи,
вона тихенько охкала,
Під легку ж музику
од втіхи навіть рохкала.
І так — щодня...
Чи хто з гусей хотів
Вислухувати музику і спів, —
Їй все одно.
В свинячому багні,
Аби була потіха їй, свині...
Сусідня гуска
лиш зробила жест —
Свиня відразу ж відвела протест:
В своїй господі —
Я хазяйка! Годі!

Свинарник замкнуто наглухо,
Але не замкнуто у птахів вуха.
Як гусям ті
безсонні ночі вадилі!
Нещасні кури
сонні з сідал падали.
А радіо гримить,
Не тихне ні на мить,
Поки свиня в купальнім антуражі
Маніжить на пляжі...

Ця байка радіо хулить не наміряється,—
Вона до деяких сусідів підбирається.
І то — лиш до свиней:
Що візьмеш зі свині!?
Але щоб у людей
Таке траплялось — ні!

Степан КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Сповідання ПРО ЛЕСЯ МАРТОВИЧА

ЯК БАТЬКО ШУКАВ СВОГО ЛЕСЯ...

Закінчивши сільську школу, Лесь Мартович вступив до Коломийської гімназії. Батько його в той час лежав хворий, тому не міг потурбуватись про сина. Лесь сам поїхав до міста, склав вступні іспити, сам і на квартиру влаштувався.

Згодом, одужавши, батько вирішив провідати сина. У кого і де живе син — не знав, бо Лесь, очевидно, забув написати. Проте це не стурбувало батька. «Дорога, кажуть, на кінці язика, а син не голка, якось допитаюсь» — сказав старий і вирушив у дорогу.

З вокзалу батько зайшов просто до гімназії. Уже вечоріло, і в гімназії крім сторожа, який підмітав коридори, нікого не було.

Довелось на власний розсуд почати розшуки...

Батько вийшов на вулицю і зупинився перед красивим особняком.

— Ні, в такому палаці шкода шукати хлопську дитину...

Проминувши декілька високих будинків, він чемно постукав до низенького, але чепуренького домика. На стук визирнула літня жінка з очіпком на голові.

— Перепрошую, пані добродійко, чи не тут живе часом Лесь Мартович?..

— Ні! — сердито грюкнула дверима «пані добродійка».

Така «ввічливість» анітрохи не стурбувала старого — він вже стукав до інших дверей. Так ходив батько від дому до дому, з клунками на плечах, у простій селянській одежині, і всюди питав про сина. Одні сердилися на нього, інші кепкували з хлопа-дивака, що загубив у місті власного сина, і радили звернутися до поліції... Але ні гнів, ані глум не спиняли його — він вперто йшов далі.

Вже зовсім увечері наткнувся він на маленького чоловічка у поношеному сюртуці.

— Гімназист, кажете? — перепитав чоловічок. — Чекайте-но... Ідіть, господарю, оцією вуличкою прямо до ринку. По праву руку побачите низенький будиночок під черепицею. Отам живе старенька жінка-пенсіонерка, яка щороку держить на квартирі студентів. То, може, в неї і ваш син буде...

А в тієї бабусі і справді Лесь з трьома товаришами наймав кімнату «на піддашші».

— От, сину, нарешті я тебе таки відпитав! — обняв батько Лесь, який вибіг йому назустріч.

Аж тепер Лесь згадав, що не сповістив батькові своєї адреси...

— Нічого, нічого, сину, — сміявся батько. — Хто вперто шукає, той завжди знаходить!.. Ану, показуй, як ти тут влаштувався!..

ХТО СОТВОРИВ СВІТ?..

Ця подія трапилась на уроці закону божого, коли Лесь вчився в другому класі польської гімназії в Коломиї. Цей урок був завжди довгий і такий нудний, що гімназисти клювали носами. Тільки гнучка різка в руці отця-катоха *) не дозволяла їм задрімати...

На третій парті, сховавшись за спиною товариша, солодко дрімав сухоребрый Гаврило, синок косівського багатія, відомий підлабузник і донощик. У класі його боялись і ненавиділи. Мав на нього зуб і Мартович. Він чекав слушного часу, щоб поквитатись з ним за брехливий донос. Нагода така швидко трапилась.

Панотець, закривши молитовник, строго звернувся до учнів:

— Хто, діти, сотворив світ? Ану, скаже нам... Гаврило Сухолиткий!

Але Гаврило нічого не чув. Тоді сусід по парті штовхнув його під бік. Гаврило зірвався з місця, як ошпарений, і закліпав очима.

— Отець питають, як ти розбив шибку в коридорі, — шепнув йому ззаду Мартович.

— Прошу отця, це не я, — скривився зразу Гаврило.

Клас стрепенувся вмиг, як від електричного струму. На задній парті хтось пирснув у кулак.

— Що-о? — заревів панотець, багровіючи. — Як ти сказав, бовдуре квадратний?..

— Бігме, я цього не робив, прошу отця, — вперто заперечував Гаврило. — Я... я, бігме, не знаю... Це на мене хтось набрехав...

Далі здержуватись не було сили, і клас зареготав, аж вікна затремтіли...

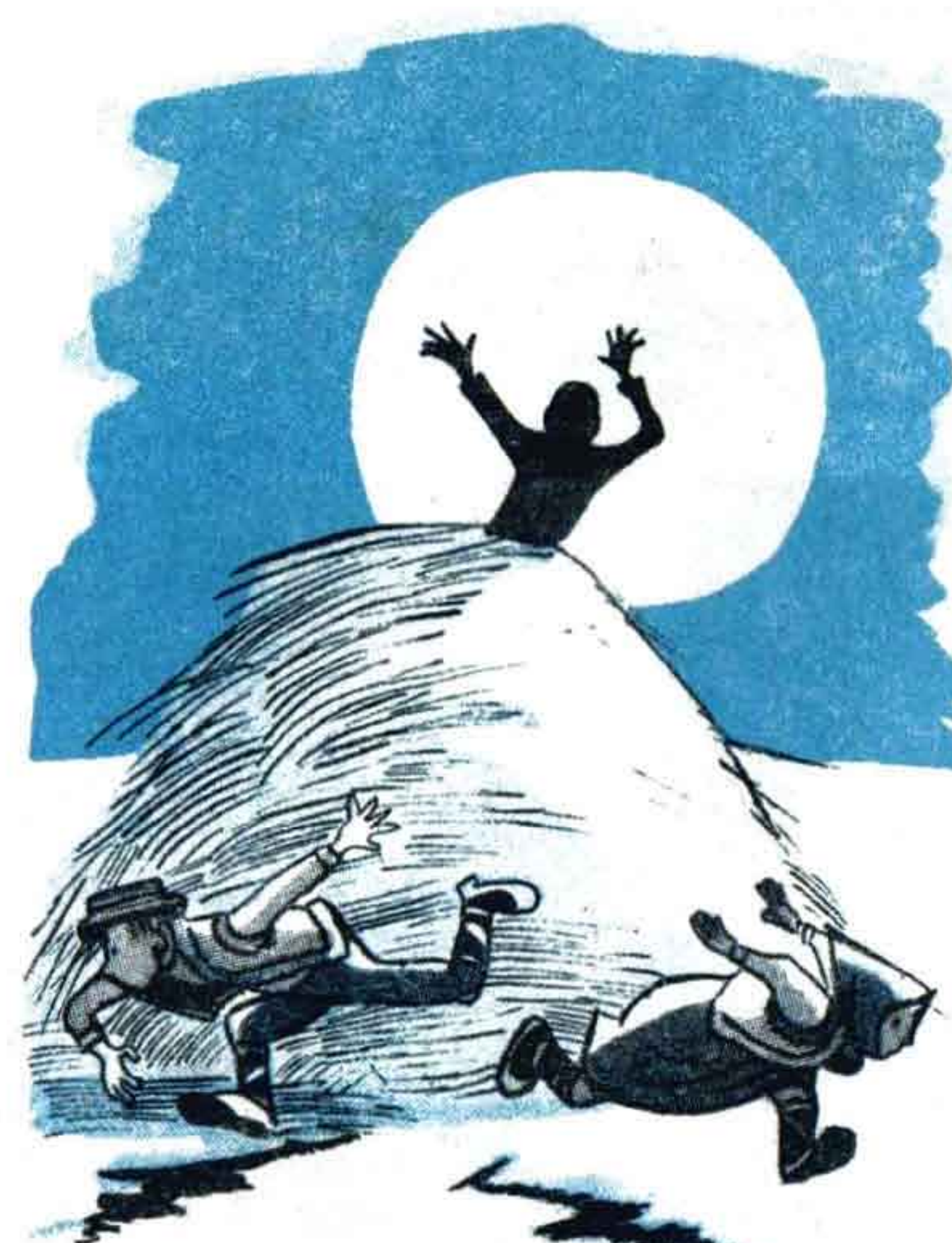
— Ах, так? Не знаєш? — встав з крісла темний, як хмара, панотець. — Я тебе навчу, шмаркачу!..

Він схопив за комір переляканого Гаврила, повалив на крісло і заходився щиро вибивати ще позаторішний пил з його штанів, щоразу показуючи:

— А щоб ти знав, еретику! Щоб пам'ятав!..

Але Гаврило так і не зрозумів тоді, за що його били: за те, що не розбив шибку, чи за те, що... не сотворив світу...

ГОЛОС БОЖИЙ

Приїжджаючи на канікули до села, Лесь ніколи не засиджувався в хаті. Він не цурався сільських розваг, дружив з хлопцями-однолітками, ганяв з ними коней на ніч в поле. Нічого дивного, що «студент», як його в селі називали, був завжди в курсі усіх сільських подій.

Влітку він ніколи не спав у душній хаті. Улюбленим місцем була стодала або оборіг. Як хороше відпочивати на пахучому сіні!

Одного вечора, в жнива, ночував Лесь на оборозі. Тільки-но зібрався задрімати, коли чує: хтось підкрадається до сина. Що за мара?.. Приглянувся: пара... Він і притаївся.

— Маланю, я тебе так люблю, що спати не сплю, їсти не їм, —

почувся знизу гарячий шепіт парубоцький, і Лесь впізнав Микиту, п'яницю й гульвісу, непутячого одинака сільського дуки.

— Ага, знаю я тебе... Ти нині мені божишся та присягаєшся, а завтра знову до отой задрипаної вдовиці підеш. Пустити мене, чуєш?..

Це була попівська наймичка Маланка...

— Аби мені ноги повсихали... Аби я отемнів, як обдурю... Ади, бог мені свідок, що тебе засватаю...

— Брешеш, баламут! — заgrimів раптом грізний голос згори. — Не вір, дівко, Микиті! — Не візьме він тебе без посагу ніколи! Ану, геть з моїх очей, негіднику!..

Грім з ясного неба не переполошив би так «молодять», як оці несподівані сердиті «господні» слова. З переляку вони кинулись стрімголов, хто куди...

«Віщі» слова «всвишнього» збулись: Микита заслав-таки старостів до губатої, але багатой молодички...

ЯК ЛЕСЬ ПОПА ПРОВЧИВ...

Лесь Мартович був відомим гострословом і правдолюбом. За це любили його селяни і ненавиділи попи, дідачі і сільські багатії.

Якось на одному передвиборному вічі в Заболотіві виступав і Мартович. Після його виступу з президії підхопився лисий панотець, великий шкуродер за церковні треби, і на своїх куценьких ніжках підбіг до нього, патетично вигукуючи:

— Пане Мартовичу, голубчику! Ви справжній наш галицький Цицерон! Дозвольте, дорогий мій, потиснути вашу руку.

— Руки своєї я вам не дам, отче! — скромно, але твердо відповів письменник.

— Овва, а то чому? — образився той.

— Ваші руки брудні, панотець! Коли віддасте Гандзі Приймаковій телечку, яку ви в неї за похорон чоловіка вчора забрали, тоді, можливо, я вам і руку подам!..

У залі залунав крик, свист, посипались репліки...

Ошелешений піп закліпав очима, позеленів весь, а далі, втягнувши голову в плечі, вискочив за куліси...

Кажуть, що з тих пір цей панотець ніколи не пхався більше в президію...

*) Катехіт — викладач катехізису.

ВІННИЦЬКА БАТАЛІЯ

П'ять років у славному місті Вінниці, на центральній вулиці, проти самого облвиконкому, точиться запекла битва. Іноді вона вщухає. Але ненадовго. Набравшись нових сил, противники знову стають до бою і так уже один одного б'ють, так крешуть, що аж курява стоїть!

Стали до герцю і рядові вінничани й керівники міськради, архітектори, керівники обласних організацій — кого тільки не побачиш на цьому полі брані?! Навіть дехто з Києва вже в битву вступив.

Битва йде за... коридор. На вулиці Леніна, 79 стоїть чотирьохповерховий будинок. Перший поверх займає магазин, а вище — квартири. На кожному поверсі квартири виходять у спільний коридор. Один хитромудрий мешканець 4-го поверху на прізвище Главацький вирішив поширити свою квартиру за рахунок коридору. Взяв та й перегородив його. Самовільно!

А як же жителям вийти на сходи? Хоч у вікна скакай. Почали вони шукати вихід з цього безвихідного становища. І знайшли. Спускаються чорним ходом на другий поверх, а потім спільним коридором цього поверху уже йдуть на сходи парадного ходу.

— Ти диви! Та той же Главацький здорово придумав! — в один голос вигукнули жителя 3-го поверху Некрасов і Доценко.

І теж самовільно перегородивши коридор, поширили свої квартири.

Почали жителя 3-го поверху ходити спільним коридором 2-го поверху. Можна уявити, що робиться в тому коридорі! Він перетворився на битий шлях, на якому рух не вщухає ні вдень, ні вночі. Лунають кроки жителів трьох поверхів, брязкотять відра, гавкають собаки, мекають кози, верещать поросята...

Так, так — і мекають, і верещать. Дехто з жителів верхнього поверху має кіз і поросят. Але ж у великі морози тварини мерзнуть у необладнаних сарайчиках. Тоді господарі тягнуть свою живність на 4-й поверх грітися, а може, й чаєм поїти.

І опинилися жителя 2-го поверху немов на вулиці. Кинулися вони до батьків міста, щоб

ті поклали край свавілля Главацького, Некрасова й Доценка, щоб наказали розгородити коридори. Отут і почалася веремія...

Почали вінницькі керівники ходити до будинку № 79. Кого вже тільки тут не було! І голова міськради

т. Юр'єв був, і міський архітектор т. Огньов щось виміряв, і обласний архітектор т. Крейчі якісь висновки писав. Сам голова обласного суду т. Довганюк і його заступник т. Арсеньєв сюди заглядали. Бачили стіни будинку і начальника обласного управління Міністерства юстиції т. Петручука і навіть обласного прокурора т. Лисенка.

Всі були, всі відвідували. І кожен сповнювався благородним гнівом і поспішав до свого кабінету, щоб зразу ж присікти беззаконня. Та диво-дивнє: через годину-другу війовничий запал чомусь згасав...

Жителі знову кидалися атакувати отців міста, наступали на обласні організації. І знову до будинку № 79 на виручку поспішали і пішки й на машинах керівні особи і цілі комісії. Знову писалися папери, дзвонили телефони, але все залишалося по-старому...

Так тривало чотири роки! На п'ятий рік

жителя будинку № 79, зневірившись у силі керівників міських та обласних організацій, передали справу до суду.

У березні 1955 року нарсуд 2-ої ділянки м. Вінниці виніс справедливе рішення: знести перегородки в коридорах, які Главацький, Некрасов і Доценко поставили самовільно.

Зраділи мешканці — перемогла законність!

Передчасна радість... На їхньому шляху знову стала якась невідома сила, і довелося їм починати другий тур битви.

Поскаржились вони у Київ. І знову пішла писати губернія!..

Заступник начальника управління судових органів Міністерства юстиції УРСР т. Сірош запропонував начальникові обласного управління Міністерства юстиції

т. Петручуку повідомити про виконання рішення нарсуду 2-ї ділянки.

І заступник голови Верховного суду УРСР т. Якименко написав тому ж Петручуку, щоб він прослідкував за виконанням рішення нарсуду.

Писали раз, писали вдруге і втретє писали, а рішення не виконується. Стоять перегородки, мов кріпосні мури, й немає, видно, у Вінниці тієї сили, яка б знесла їх.

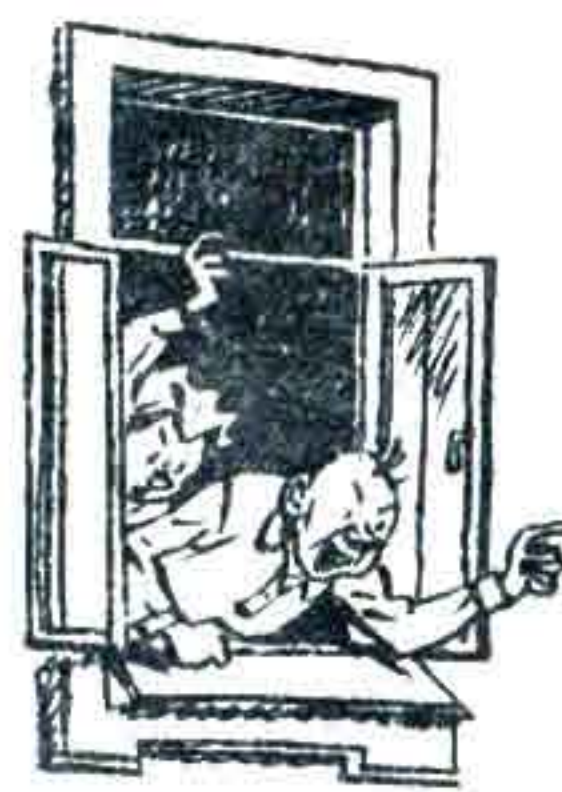
Чому ж таки й справді не виконується рішення суду? Тільки тому, що тут діє своя, вінницька законність.

Один з тих, що самовільно перегородили коридор, Некрасов, працює у виконкомі обласної Ради, папери на підпис голови подає.

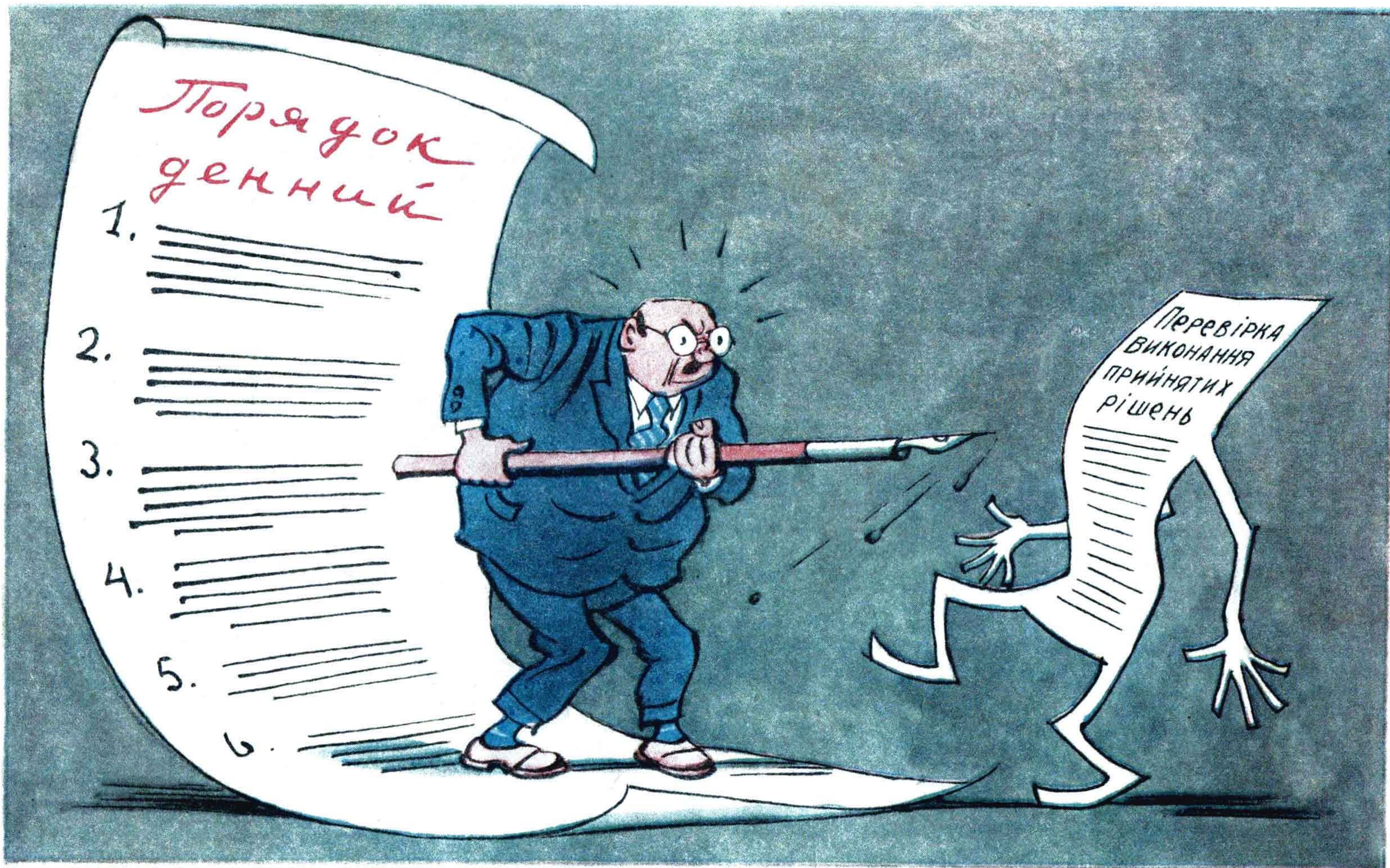
І коли хтось починає вимагати, щоб рішення суду було виконано, йому відразу ж затуляють рота. Аякже, — Некрасов шишка, хіба можна його тривожити?!

Невже не восторжествує законність?!

Лаврін ГРОХА.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Питання, яке рідко потрапляє до порядку денного нарад і засідань.

Ні, ніде не вміють так бенкетувати, так веселитися, як у Макіївці! Підтверджено це рідкісною подією, що трапилася там наприкінці минулого року.

Жителі міста, проходячи повз баню, мимоволі зупинялися. На дверях вони бачили невеличку об'явку, яка запевняла, що «в зв'язку з ремонтом котла баня й пральня не працюють», а за дверима коїлося щось неймовірне. Стояв там такий гуркіт, що, здавалося, на ремонт того котла викликано десятків зо три молотобійців і ковалів. Линула звідти така могутня «Дубинушка», якої й ціла артіль бурлацька не спромоглася б утнути.

— Що за дивина?

А дива, по суті, ніякого не було. Просто начальник міської контори комунального обслуговування Дмитро Іванович Фарафонов давав у бані бенкет своїм підлеглим на радощах, що звітно-виборні профспілкові збори благополучно пройшли й добре закінчилися. Добряче хильнувши, ходив він вихлясом серед кранів і душових, а кругом нього викидали колінця його заступники Немцев Павло Дмитрович та Цифра

Володимир Олександрович. Завідуючий міськомунгоспом Яків Іванович Фотін витинав гопака з таким ентузіазмом, що удостоївся похвали самого представника обкому профспілки працівників комунальних підприємств Валентина Сергійовича Немашка. До раннього ранку голова місьцевкому Шерман і секретар парторганізації Тофлер водили за собою довжелезні хороводи, укомплектовані завідувачами парикмахерських, парикмахерами і манікюршами.

Ніколи вода не лилася з кранів з таким напором, як лилися того вечора вина у бані. Ніколи в ній так жарко не було.

І закінчилася вся ця банно-пральна гулянка дотепним тостом якогось комунальника-гумориста:

— Ще раз вип'ємо за здоров'я наших начальників — славних комунальників, щоб вони нам частіше влаштовували таку баню!

С. НАТИРАЙЛО.

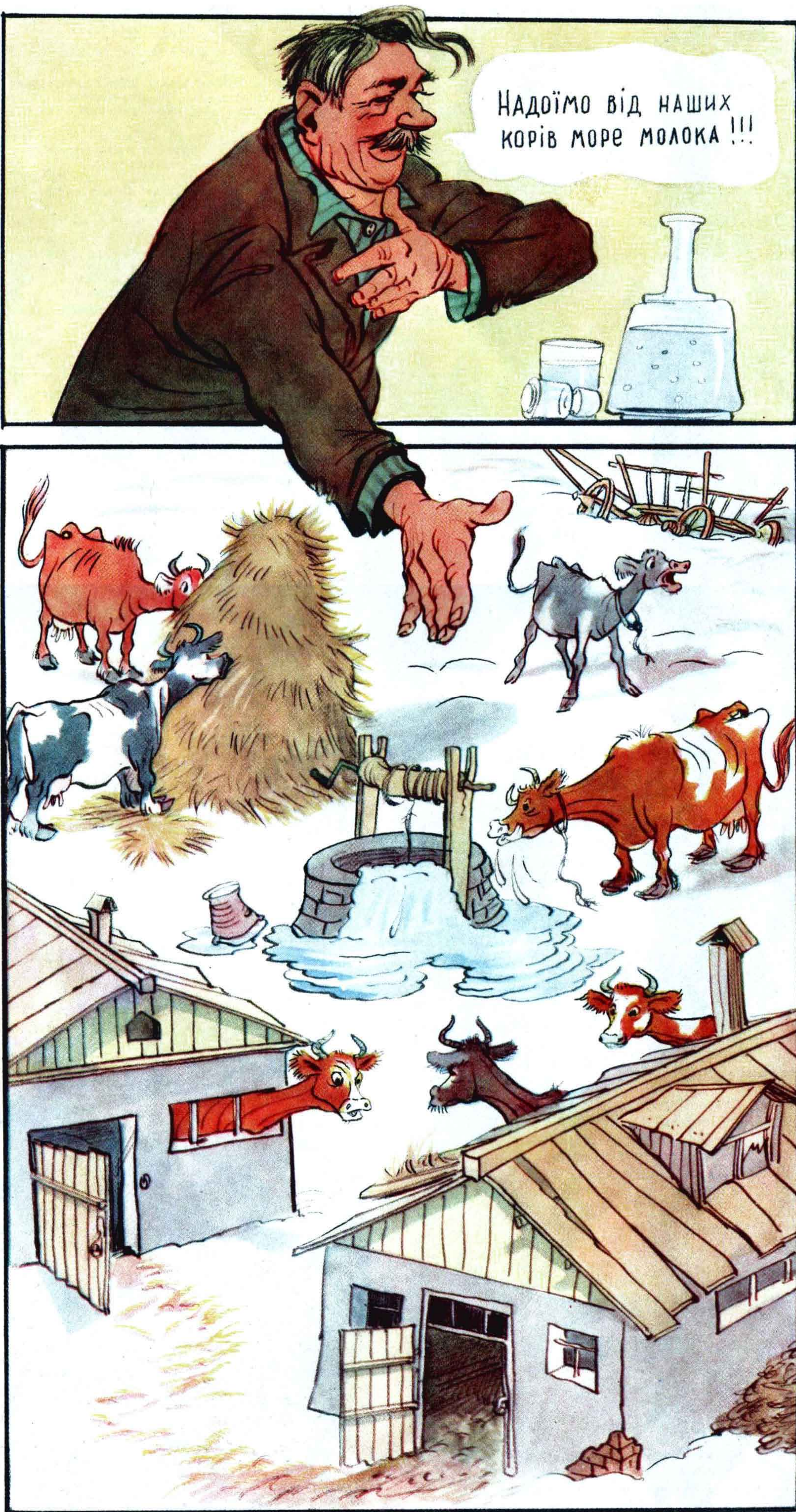

„МЕТОДИСТ“

Педагоги знають багато методів виховання учнів. Знає їх і директор Шишковецької школи Павло Васильович Комарницький. Найкращим методом він вважає особистий приклад вихователя. Директор, наприклад, часто напивається і починає бешкетувати. А учні, надивившись на п'яного директора й на його бешкетування, наочно переконуються, яка це гідота — пияцтво й хуліганство, і роблять для себе відповідні висновки.

Крім того, директор привласнює гроші, призначені для дітей-сиріт, і урожай з пришкольних ділянок, щоб учні, бачачи це, вчилися ненавидіти нечесність і зажерливість.

Вчителі категорично виступають проти директора та його методів виховання учнів. Вони одноголосно заявляють, що Комарницький не гідний бути педагогом... Але завідуючий Чернівецьким облВНО т. Білоус, мабуть, дотримується іншого погляду. Мовчазно схвалюючи вправи новоз'явленого «методиста», він створює йому всі умови для роботи. Усі скарги на Комарницького, які надходять до облВНО, т. Білоус кладе під сукно. Лежить там без відповіді й лист, надісланий ще в травні з Перця. Чотири рази редакція нагадувала про нього т. Білоусу. Але від завідуючого ні слуху, ні духу. Його, як видно, такий вихователь цілком влаштовує...

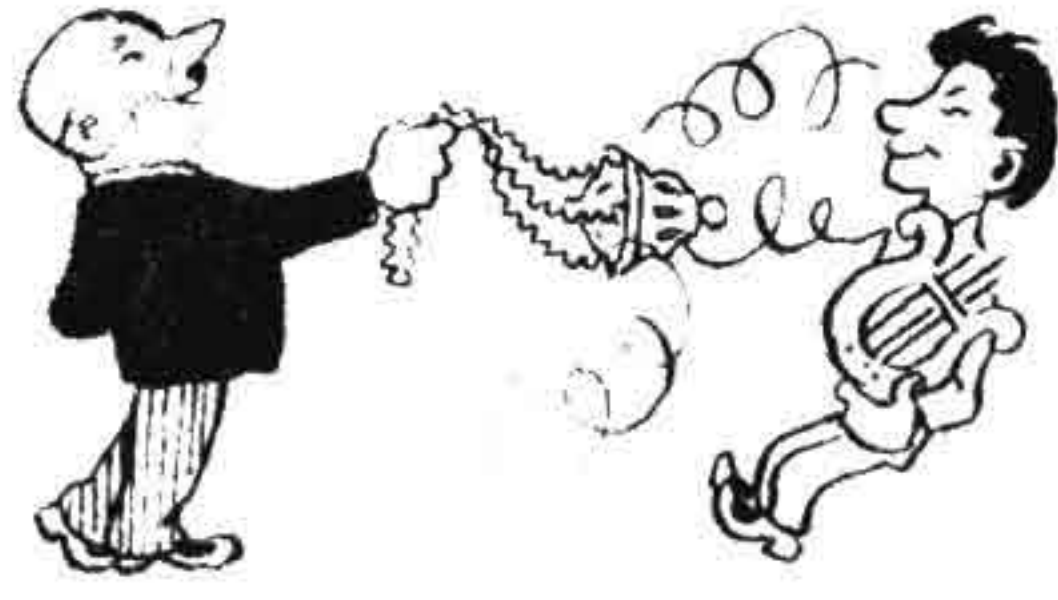

К о р о в и.— Не в нас, а в нашого голови молоко на язиці...

ЛІТЕРАТУРНИМ КРИТИКАМ І НАЧАЛЬНИКАМ

Для того, щоб талант зростити,
Любові треба і ума.
Не бійсь людину похвалити,
А бійся скривдити дарма.

Лестивця бійся, — залоскоче,
А чи приспить у похвальбі.
Занадто вже добра він хоче,
Але.. єдиному собі.

Такого шанувати треба,
Хто в очі каже правду всім, —
Цей не вигадє для себе,
А ризикує ще й своїм.

Цей із нічого зробить хмару...
В людини — маленька вина,
А він їй пропонує кару,
Що може звалить і слона.

САМОЗАКОХАНОМУ

Себе за те ти вихваляєш,
Що зроду недругів не маєш,
І нібито секрет у тім,
Що робиш ти добро усім...
Ти надто хитрий, а не знаєш,
Що й друзів через те не маєш.

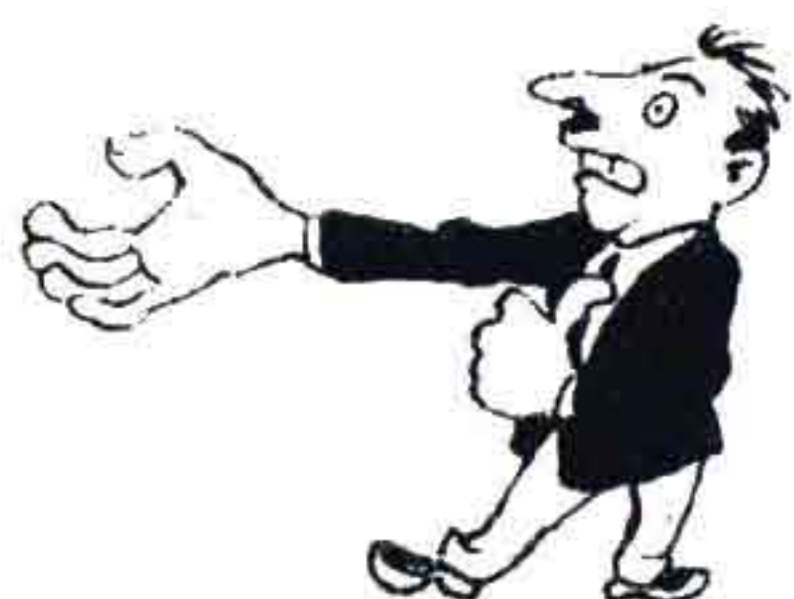
ЗАРОЗУМІЛОМУ

Хай і високий пост у тебе,
І телефони на столі...
Ти носа не дери до неба,
Не одривайся від землі,
Бо знай, — що падають в болото
Частенько ті, хто забува,
Що в них і на малих висотах
Завжди крутилась голова.

КОРИСТОЛЮБЕЦЬ

Користолюбець шохвилини
Торочить про свої права,
А от про те, що сам повинен
Зробити людям, — забува.

За шість кілометрів від селища Гути, Богодухівського району на Харківщині, у мальовничому лісі стоїть дитячий будинок.

Як же тут живуть діти? Як їх виховують? Як піклуються про них?

Не встигли ми переступити поріг дитбудинку, як почули розкотистий роздратований голос: «Я знаю, який це негідник грязюку на мене ллє!».

Це був голос директора будинку Церковного Самійла Овсійовича. Замість привітання, він продовжував твердити, що все знає:

— Я знаю, хто це вас привіз із Києва! Я знаю, хто це вас привів сюди! Я все знаю!..

Чого ж так хвилювався директор? Чи не тому, що він усе знає, але не хоче, щоб інші те знали?

Заходимо в дитячі спальні. У кімнаті хлопчиків через незаклеєні вікна вітер дме, зате в кімнаті дівчаток кватирки наглухо забиті і свіжого повітря нема. На батареях стоять батареї брудних, вогких черевиків. Діти у грязній білизні.

— Якщо у вас чоботи цілі, — ходімте до нашої умивальні, — запрошують діти.

Умивальня — кімнатка, в яку можуть зайти шестеро дітей. У коридорі стоїть довга черга до вмивальника, а в самому умивальнику під ногами у дітей велика калюжа.

Ідальня. У першій, напівтемній кімнаті половина дітей п'є чай, у другій кімнаті — світлішій — друга половина дітей сидить і облизується, чекаючи, коли звільняться чашки.

«Харчуватися в ідальні будь-кому, крім вихованців, категорично забороняється» — гласить наказ директора. Та до цього писаного наказу директора є його усні «приправи»: «Нагодуйте пічників», «Дайте попоїсти завгоспові», «Відпустіть обід комірників!» А чим вихователь гірший за комірника? — міркує дехто і сідає з дітьми за стіл. Тільки вихователька Сорокова Г. П. насамперед дбає про дітей: поки своїх двох дітей у ідальні не нагодує, ні за що сама за ложку не візьметься.

Сніданок закінчено. Останнім з ідальні виходить шестирічний Валерик Смирнов. З-під курточки виглядає засмалцьована сорочка. Обом руками хлопчик підтримує штани. Пояс у нього

на грудях, а холоші десь під каблуками. Одягу в дитбудинку вистачає. Та дітям його видають не по зросту, а так — кому що дістанеться...

Діти дуже люблять дивитися кінофільми, але вони не пам'ятають, коли останній раз були в кіно. У залі треба поставити кінобудку. Невелике діло, але зведення цієї споруди не під силу керівникам дитбудинку. А на складі давно лежить кіноапаратура, за яку заплачено 9 тисяч карбованців.

Зате дітям тут показують далеко не дитячі «комедії».

Постійно, у своєму незмінному репертуарі, виступає сторож-двірник Наконечний. Як тільки він з'являється на арені, діти від його «словесності» розбігаються, а дорослі вуха затикають.

Директор, навпаки, чомусь ховається від дітей. На щотижневих лінійках вихованці місяцями не бачать його.

Не дуже допомагає він і вихователям. Педрад, методичок тут зовсім не буває. «Замість поради, — кажуть вихователі, — від директора лише образи та слово «вижену!» чуєш. Від завуча Несвіта теж тільки одно слово чуємо: «заробітчани». Але це на чужих він так, а власній дружині — Гарбузовій — по дві ставки випишував.

Як тільки хтось із працівників дитбудинку спробує поскаржитись на дії директора Церковного, йому зразу ж ласкаво радять «звільнитись за власним бажанням». За «власним бажанням»... директора було звільнено лікарку Адаменко М. О., помічника повара Бажко М. О. та інших. А от завідуючого підсобним господарством Змієвського, знятого з роботи обласним відділом народної освіти, Церковний і не думає звільняти.

...Виходимо з дитбудинку, а навздогін директор Церковний і завуч Несвіт вигукують:

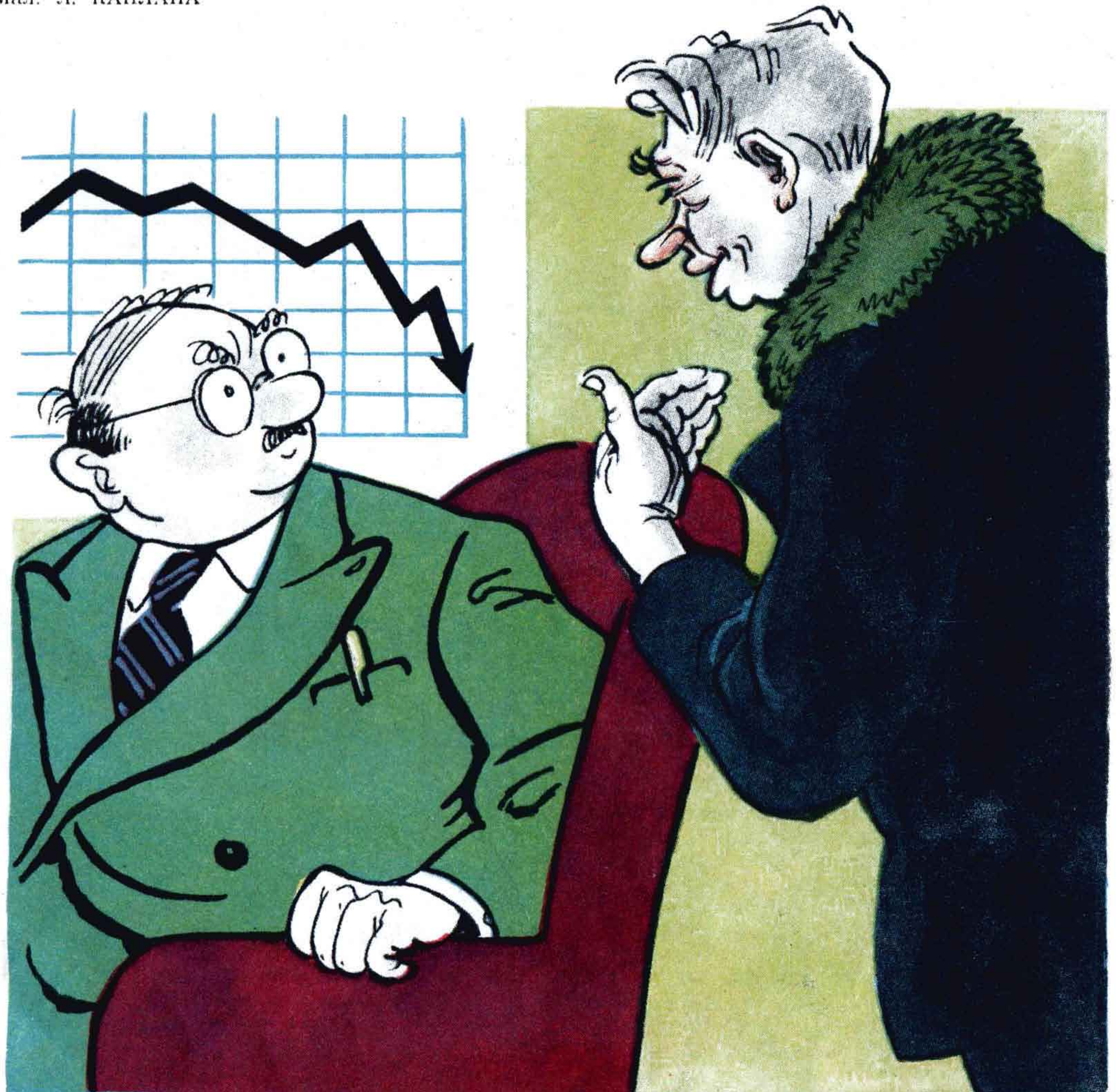
— Знаємо, хто це пише! Знаємо, хто підкопується під нас!

Хай же і всі, кому це знати належить, знають, що в Гутянському дитячому будинку треба навести порядок.

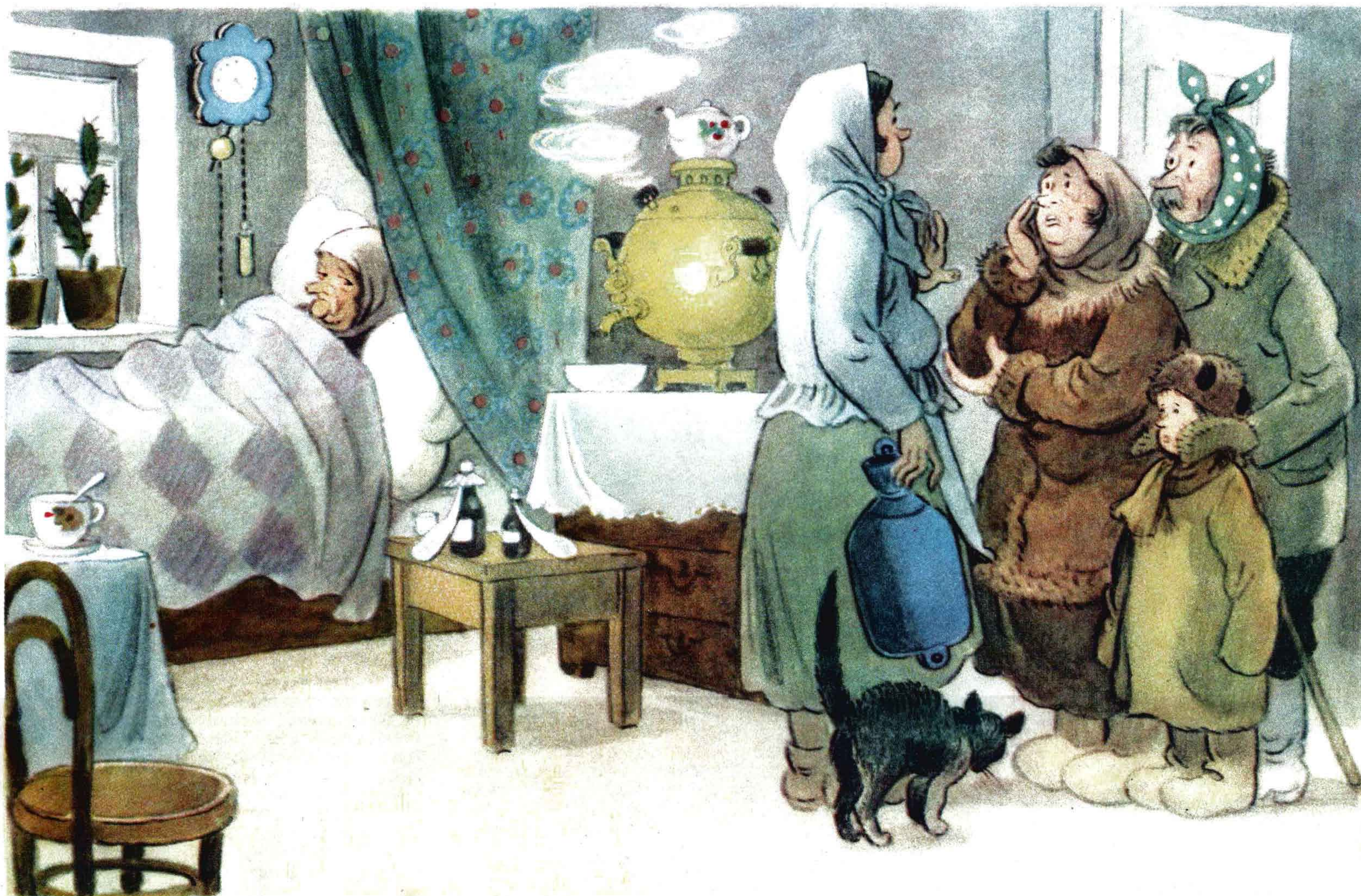
К. ДІДЕНКО,
спец. кор. Перця.

ВІДРЕКОМЕНДУВАВСЯ...

Мал. Л. КАПЛАН

- Кажуть, що ваш завод випускає багато браку...
- А вам що до того?
- Хочу влаштуватися до вас на роботу. Я — бракороб.

— Знахарка нікого не приймає, лікар прописав їй постільний режим.

НА ВСІ РУКИ...

Щастило ж колись людям. Копав, копав чоловік криниченьку неділеньку, дві, — і вже, бач, про нього пісню склали. А що тепер? Тепер майстер бурових робіт ось уже два роки копається на ст. Овруч (Житомирська обл.), споруджуючи артезіанський колодязь, — і ніхто про це й словом не обмовиться.

Справедливість вимагає, щоб про діла майстра спецбурдільниці М. І. Присяжного було відомо якщо не всьому світові, то принаймні Міністерству промисловості м'ясних і молочних товарів, якому ця ділянка підпорядкована.

Майстер Присяжний має у своєму розпорядженні цілу бригаду робітників, керує нею з глибоким знанням справи. Якось йому доповіли, що труби зірвалися і свердловина завалилася.

— Я так і знав, — сказав майстер. — Треба було кріпити труби сталевими муфтами, а не мотузками...

Іншим разом йому заявили, що всі бурові роботи довелося зупинити, бо на дно свердловини упало кілька гайок.

— Ну, ясно, — констатував Присяжний. — Адже отвір свердловини не перекривався. Інакше й не могло бути.

Є, правда, люди, які вважають, що все могло б бути інакше. Бурильники — ті, наприклад, твердо впевнені в тому, що будівництво артезіанського колодязя йшло б не так погано, якби майстер Присяжний керував роботами безпосередньо на місці, в Овручі, а не з своєї київської квартири. Однак, тут думки робітників різко розходяться з думками керівників спецбурдільниці.

Розходяться вони ще й в іншому. Бурильники впевнені, що платити державні гроші треба за виконану роботу. Керівники ж ділянки мають про це свою думку. Вони вважають, що гроші можна виплачувати і по розписках, пред'явлених Присяжним на роботи, які ніколи ніким не виконувалися.

Отак працюючи, заочно керуючи і людям очі замилюючи, майстер Присяжний довів вартість свердловини до 130 тисяч карбованців, а води ще й краплі не дав.

Що то значить — мастак. На всі руки майстер!

Г. АЛТУХОВ.

Як я відпочиваю

(РОЗПОВІДЬ ДРУГОКЛАСНИКА)

У багатьох сім'ях, де є телевізори, діти разом з дорослими дивляться всі передачі. Це порушує режим дня школярів.

Неначе в клубі все одно,
У нас щовечора кіно.
Від тютюну стоїть туман.
Сусіди зверху й знизу
Уткнули голови в екран
І хвалять нашу лінзу.

Радіє тато: — Що ж, ростем,
Стаємо всі багаті.
Присмно мати власний «Темп»
В спокійній власній хаті! —

А де ж тут спокій, ну скажіть,
Як на моїм дивані
Сусід з цигаркою лежить
В пантофлях і піжамах?

Я б, може, й сам роздігся й ліг,
Але нечемно це при всіх!
Я й повечеряв би давно,
Але надовго ще кіно!

І я сиджу, і я дивлюсь,
Тру кулаками очі,
А мама забува чомусь
Про мене до півночі.

У школі... Чи мені до вправ?
Я на уроках міцно спав.
Лиш позіхнув на цілий клас,
Тут вчитель і спитав якраз.

Звичайно, двійка є нова.
Та посвіжіла голова.
Я в школі виспався.
І встиг
Зібрати сил остачу,
Щоб вдома висидіти міг
Всю телепередачу.

Інна КУЛЬСЬКА.

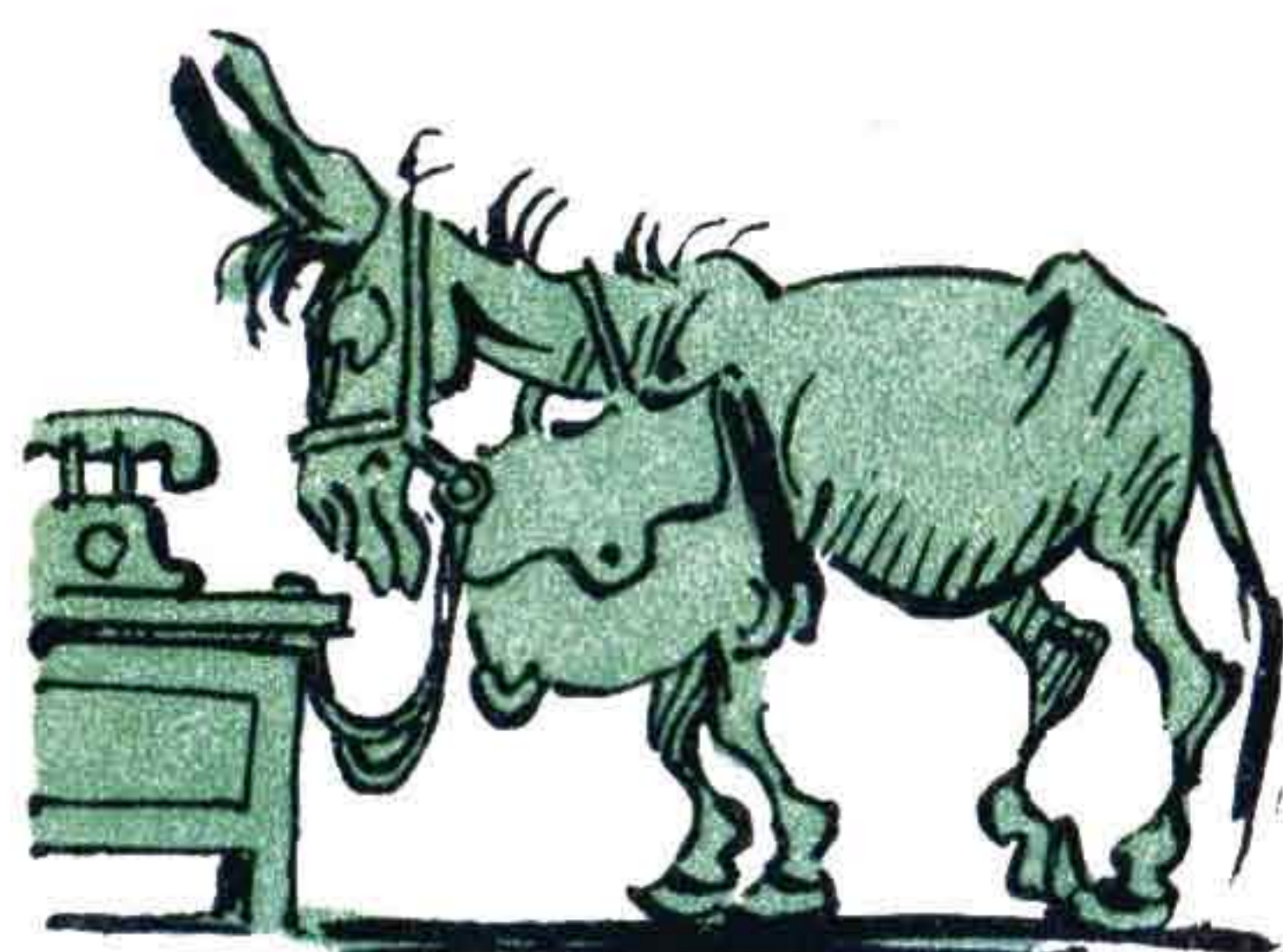

НЕ ХВАЛИСЯ:

«МИ ГНІЙ ВИВОЗИМО!»,
КОЛИ ВОЗИШ АПТЕЧНИМИ ДОЗАМИ.

Г О Л О С И М О Л О Д И Х

ОСЕЛ-НАЧАЛЬНИК

В гаю, в поважній установі
Портфель начальницький був вручений
Ослові.

Всі ахнули!..

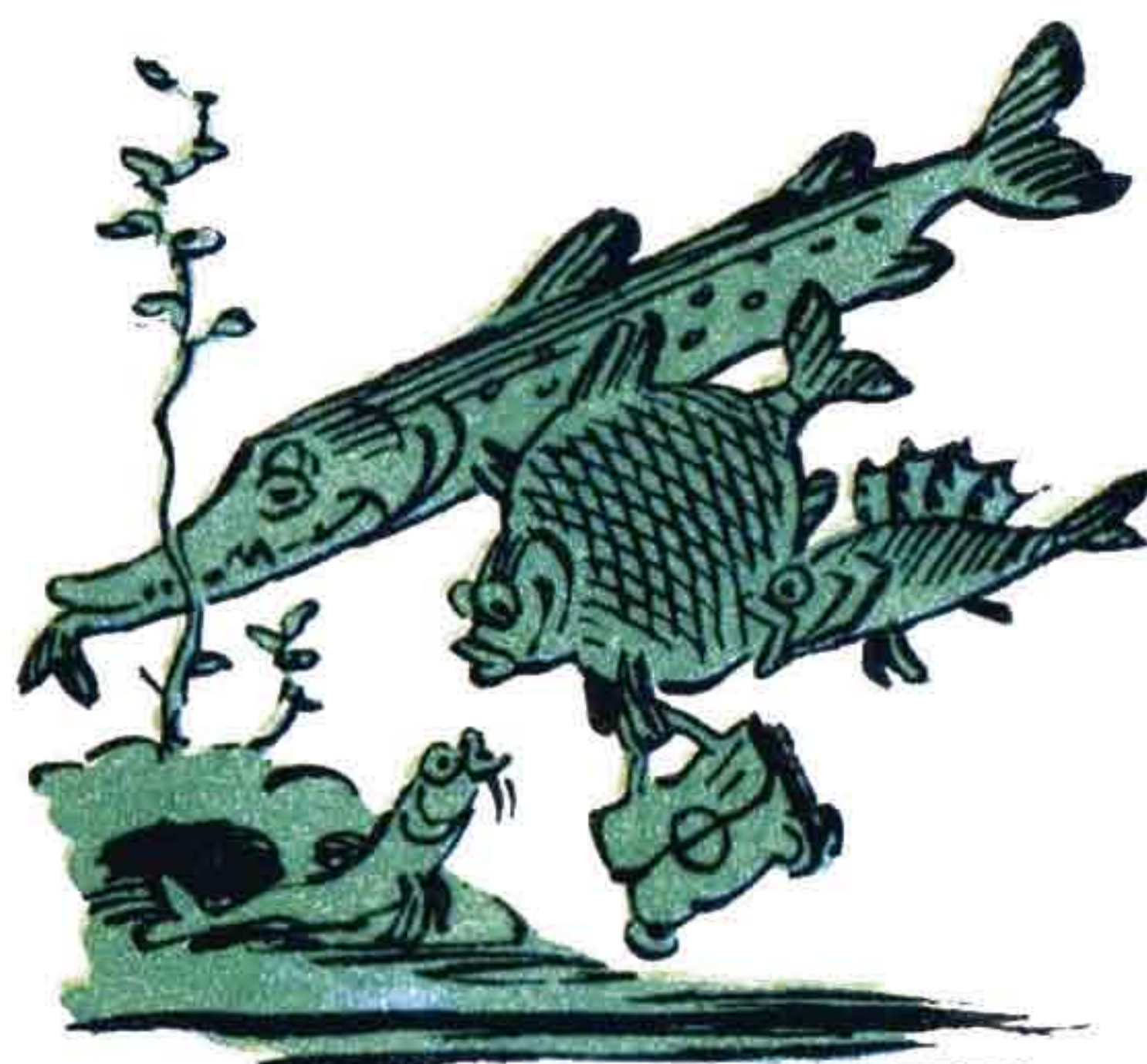
Сопів Ведмідь,
Облизуючи лапу:
«Пришлють же таку шкапу!»
Вовк скреготав: «Цей діло поведе...»

Коли це Лиска йде:
— Чого ви, йолопи, роти пороззявляли?
Про щось же думали оті, що прислали.
Нащо даремно голову сушить?.. —
Чим більше дурнів—хитрим краще жить.

Я байку цю не встиг і прочитати,
Як перебили друзі на півслові:
— Для чого звірі? Прізвища назвати,
Бо це ж було у нашій установі!

О. ВЕСНЯНСЬКИЙ.

с. Старинське,
Бориспільського району,
Київської області.

ПІЧКУР І ЙОРЖ

Пічкур Йоржу нашіптував на вухо:
— Дружище, ти мене послухай:
Вельмишановна наша Щука
Погані виробляє штуки.
Учора пліточку схопила
І вміть, як муху, задушила.
— А я причім тут?—Йорж спитав.
— А ти б начальству написав...
— Сам напиши.
— Незручно, брате,
Боюся Щуку дратувати:
«Підсидів, скаже, ти мене!» —
З роботи зразу прожене...

Йорж написав. Пролінув час —
Примчався ревізор Карась.
— Звідкіль, — пита Йоржа, —
ти факти брав?
— Пічкур мені недавно
розказав. —

Спитали Пічкура...
А він як загорлає:
— Шановні, наклеп це!
Нічого я не знаю!..

Ой, Пічкурі!..
Вони хоробрі лиш в норі.

Іван ФОСТІЙ.

м. Хотин,
Чернівецької області.

ВИПАДОК НА ПТАШАРНІ

Злодюга проліз на пташарню, як видно,
І птиця зникла з пташарні безслідно.
Злодюгу шукали,

ходили,
питали, —
Даремні старання! — нічого не взнали.
А хто ж то шукав його?

Друже, повір,
Всім слідством займались Лисиця і Тхір.
Та, кажуть, і досі шукає руда...

У цьому й біда.

Микита КОЦЮБА.

с. Ревутинці,
Кролевецького району,
Сумської області.

ПІДЖАК І ЩІТКА

Раз трапилась пригодонька така:
Пристає Щітка до нового Піджака, —
Одна його пола
Забруднена була.

Взялася Щітка широк до роботи.

— Чого ти
Щетиною своєю так дереш?!
Дивись, порвеш! —
Образився Піджак і розкричався.

Ніяк тій Щітці не давався...
Та Щітка заспокоїлась, однак,
Коли Піджак

Чистеньким став, мов бруду й не бувало.

Нам критика допомага немало,
Хоч ображається не раз
На неї не один із нас.

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк,
Ровенської області

СВИНЯЧА РОЗМОВА

Свиня свині нашіптує на вухо:
«Слухай.

Чи наш це голова лежав ото в калюжі?
Був п'яний дуже...

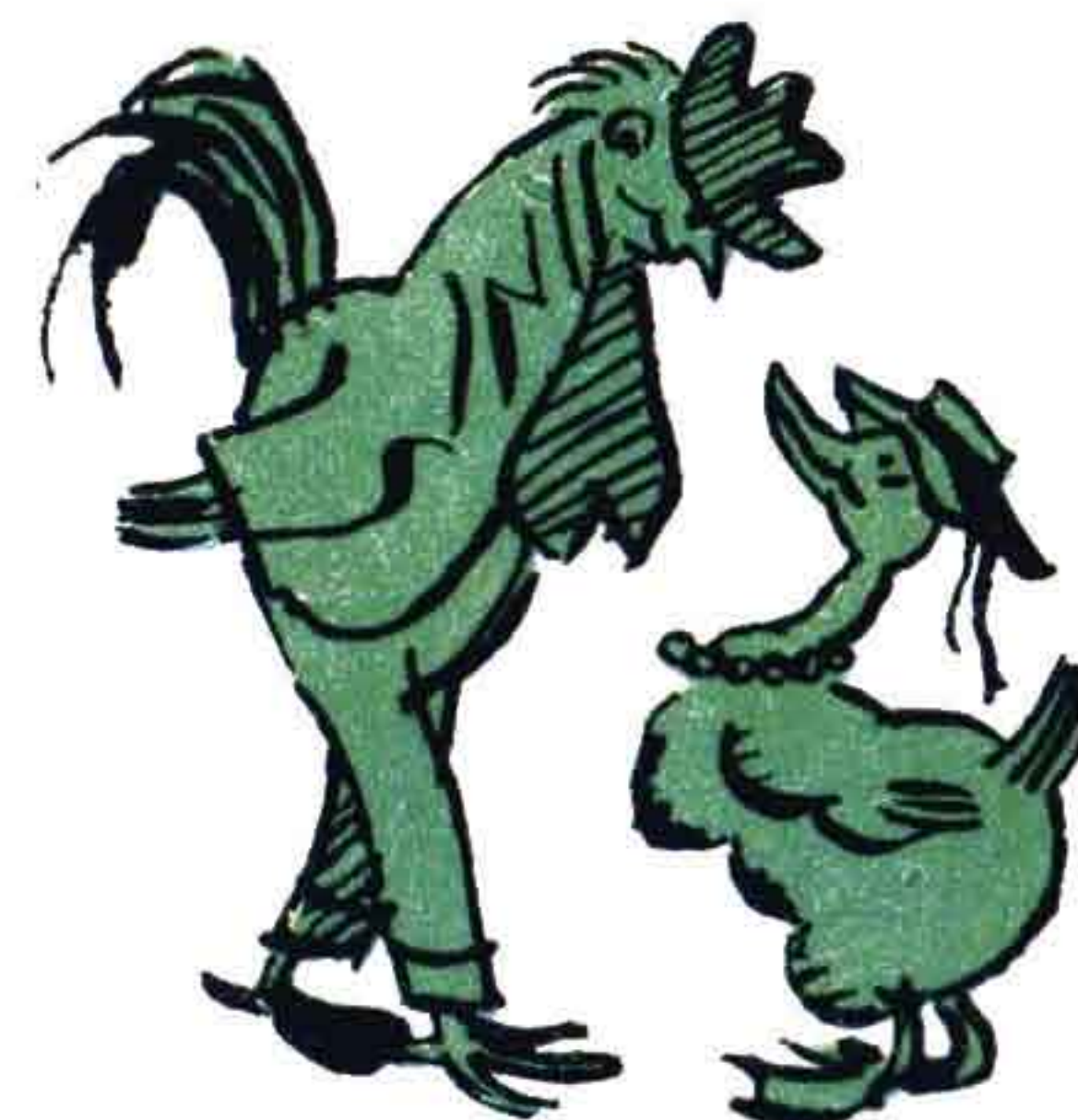
Я бачила, як комірник
Його додому поволик». —
«Так, так, сусідко, — рохнула свиня, —
Отак щодня

Сидить в закусочній, пиячить,
А нас, тварин, немов не бачить.
Спимо в дірявому сараї під дощем,
А він чекає сала ще...»

Мораль?

Що скажеш тій людині,
Яку вже лають навіть свині?

Анатолій РОЖКО,
робітник Харківського
тракторного заводу.

ПІВНЯЧА ЛЮБОВ

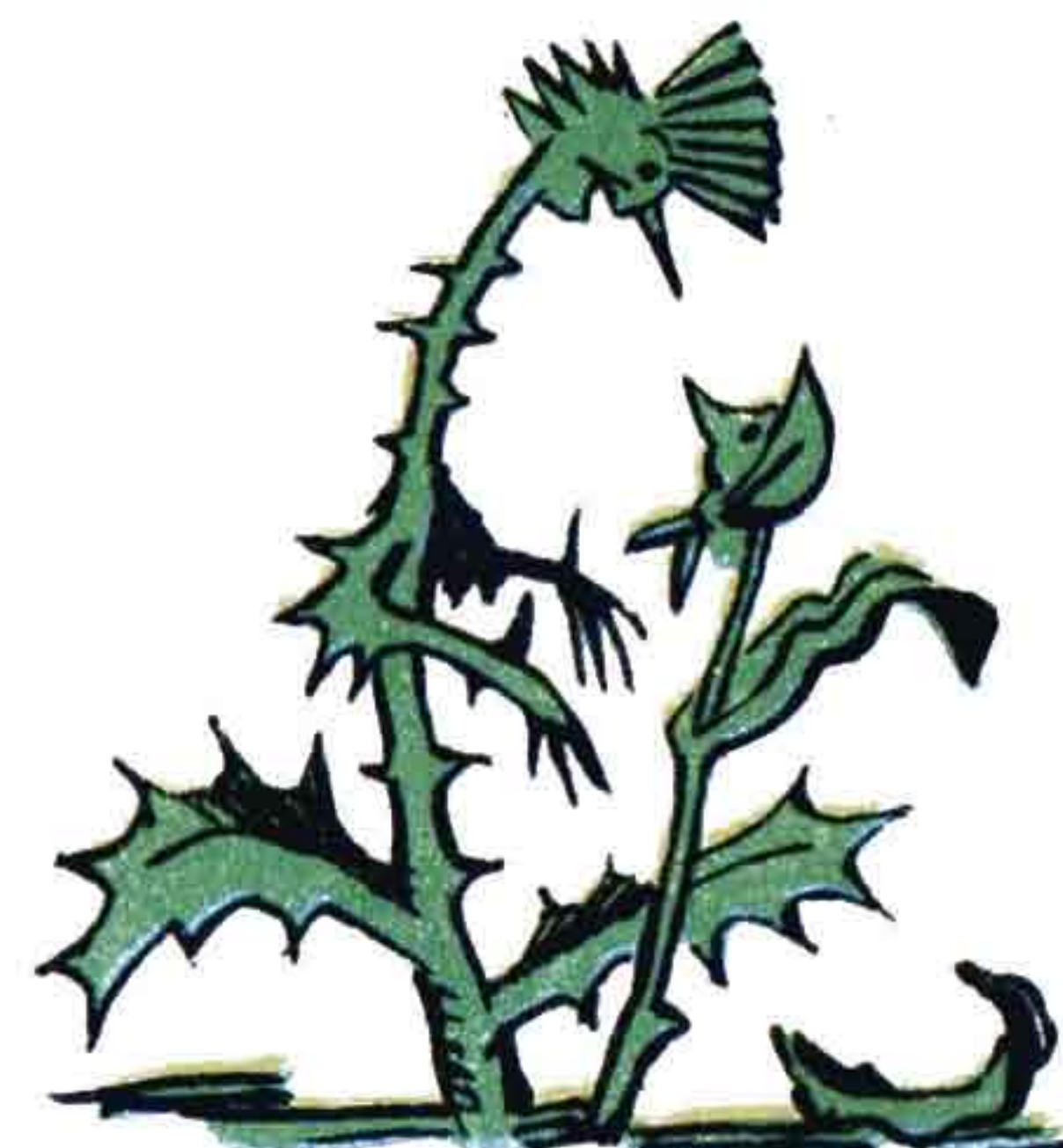
Раненько-рано у дворі
Чубатий Півень Качечку зустрів:
«Кумасю, кукурік! Здоров була!
Зажди-но, не спіши. Ну, як твої діла?
Скажи, ти Селезня тримаєшся ще й досі?
Та ж він старий. Як гляну — крутить
в носі!

Хитається з ноги на ногу,
Аж сміх бере, їй-богу!
Поглянь на мене — зовсім інша річ:
Співаю я три рази кожен ніч,
А що вже кури бігають за мною!
Та серце в мене зайнято одною:
Тебе люблю, одну тебе люблю,
Тому я й кукурікаю, не сплю». —
І Качка та за Півнем побрела,
Хоч добре з Селезнем жила.
Вони гуляли в парі до обіду,
Поки з любові не лишилось сліду,
Бо між курей почулись голоси:
«У Качки ні фігури, ні краси!»

Мораль для Півня? Ні, для Качки:
Ми за любов гарячу без гарячки.

Іван СВАРНИК.

м. Луцьк.

БУДЯК І КУКУРУДИНА

— Чому це ти, сусідко, так змарніла? —
Кукурудзині пробубнів Будяк, —
Пригнулася, зів'яла, пожовтіла
І голови не підведеш ніяк.
Сказати б, я тебе не доглядаю —
За це вже гріх на мене нарікають:
Від дощички, від Сонця захищаю
І Вітру не даю тебе тріпати.
Під тебе власний корінь підстилаю,
Щоб часом сирістю не потягло,
Голівку над тобою нахиляю
І колючками лоскочу стебло,
А ти все та ж: веселості не видно,
Пожовклі коси обвисають з пліч.
Скажи ж мені по ширості, сусідко,
Що за хвороба в тебе, в чому річ?..

Кукурудзина Будяку сказала:
— До мене б не вчепилося це зло,
Я б, друже, зеленіла й піростала,
Якби тебе тут поруч не було!

В. ЧОРНОГОР.

Нова Прага,
Кіровоградської області.

ВЕЛИКІ

ДРІБНИЦІ

НА УТРИМАННІ ДІТЕЙ

— Будь ласка!..

Навіть холодні серця тануть од цих слів. А тим паче, коли тобі на додачу дарують ще й приємну посмішку...

— Будь ласка! — приємно посміхнулася продавщиця галантерейного відділу київського універмагу...

Що привело нас до універмагу?

Привели ноги, на яких не держалися шкарпетки.

— На жаль, чоловічих підв'язок не тільки в нас, а й в усьому Києві давно вже немає...

Ми не встигли висловити своєї досади, як нас обездобріла чарівна посмішка продавщиці:

— Тільки ви, будь ласка, не хвилюйтесь. Робіть, як усі роблять. Купіть чотири пари дитячих підв'язок, зшийте їх — і носіть.

Дитячих підв'язок ми не купили, але вийшли з універмагу обурені. Хотілося спитати у начальника Київського міськмісцевпалівпрому:

— Товаришу Ушкалов! Скільки ще треба ждати цих підв'язок? Ви ж ще три роки тому обіцяли «налагодити масовий випуск» цієї, такої потрібної в побуті, дрібниці! Чи, мабуть, ваші обіцянки ще більш розтяжні, ніж та резинка, з якої виробляються підв'язки?!

ПРИЙМАЮТЬ — ЗАБУВАЮТЬ

Це сталося в овочевому магазині на Хрещатику.

— Зважте мені кілограм шампінйонів, — попросив один покупець.

— Будь ласка. Вам куди їх висипати?

— Хіба у вас не знайдеться кульочка?

Дівчина глянула на покупця, мов на марсіанина:

— Ви що, вперше у нашій крамниці? Ми відпускаємо тільки в тару покупця.

Розсоловавши гриби по кишенях, громадянин звернувся до директора магазину:

— Як вам не соромно? Такої елементарної речі у вас немає — обгорткового паперу?!

— А чого мені соромитися? Ідіть до міськплодоовочторгу і там питайте.

— До речі, — додала якась жінка, — спитайте у директора овочторгу т. Кравчука, чому на околицях так мало овочевих крамниць?

І справді, не одній киянці доводиться їздити в центр по овочі. Наприклад, у районі вулиці імені Федорова, імені Боженка та Батієвої, де живуть робітники фабрик ім. Боженка, ім. Р. Люксембург, залізничники Київського вузла та інші, немає жодної овочевих крамниць. Зате тут в одну шеренгу вишикувалися аж три промтоварні магазини. Нещодавно відділ робітничого постачання (ВРП) Київського відділку залізниці почав будувати тут великий павільйон. Мешканці зраділи: нарешті, в павільйоні почнуть торгувати овочами. Павільйон збудували й... відкрили в ньому ще один промтоварний магазин.

Начальник управління торгівлі м. Києва т. Мутилін запропонував начальникові ВРП т. Кириченку переустаткувати павільйон для торгівлі овочами, і строк навіть визначив: «Про виконання повідомте 30/XII—1955 р.».

Будь ласка, повідомляємо вам, т. Мутилін: на сьогоднішній день павільйон торгує промтоварами, а овочів у районі і тепер немає.

От що буває, товаришу Мутилін, коли рішення приймаються і тут же забуваються.

ДИСКУСІЯ ПРО ЕТИКУ

У «Гастрономі» на Хрещатику нам сказали:

— Будь ласка, у нас, які хочете, ковбаси є: і звичайні, і делікатесні, і дієтичні.

— Тоді зважте нам «докторської».

— З великою охотою, — зам'ялася продавщиця, — але, пробачте, в нас ця ковбаса дуже рідко буває. Якщо хочете, спустіться, будь ласка, на Поділ, там на вулиці Жданова у магазині «Молоко» є всяка ковбаса.

І справді, у молочному магазині № 745 Подільського райхарчоторгу ми натрапили на «докторську», але купити її не пощастило. Саме цієї хвилини між продавцем Валентиною Антонівною Дідик і завмагом Прейсманом, з одного боку, і покупцем Лідією Наумівною

Зізенковою, з другого, точилася жвава дискусія про норми етики в торгівлі:

Дідик. — Хамка!

Прейсман. — Сором вам, громадянко!

Дідик. — Кожна лізе до книги скарг!

Зізенкова. — Але ж мене...

Прейсман. — Ніяких «але»... Подумаєш, грамотна знайшлася! Нахаба!

Нас зацікавило, які етичні норми порушила Зізенкова. Виявилося, що вона мала сміливість зауважити продавщиці Дідик, коли та обважила її на 100 грамів ковбаси, й попросила дати книгу скарг... А завмаг Прейсман вирішив: краща оборона — це напад.

— Не до вас п'ють, не кажіть здоров! — одрубав він, коли ми спробували захистити ображену жінку. — Не совайте носа, куди не слід!

Цікаво, а чи «совав» коли-небудь сюди свого носа директор Подільського райхарчоторгу Дмитро Маркіянович Шкір. Вже кому-кому, а йому слід часто це робити. Сидячи в кабінеті, навряд чи далі свого носа щось побачиш.

НА ЖИВУ НИТКУ

В ательє № 4 Залізничного райпромкомбінату було шумно:

— Що ви тут напоролі? — обурювався замовець Іван Юхимович Марченко. — Я вашому майстрові Гудкову дав матеріалу більше, ніж треба, а що ви мені здаєте? Пальто вузьке, під коміром матеріал чужий, підкладка в рукавах з п'яти кусків! Куди годиться така робота?

— Це ще по-божеськи, — сказала замовцеві Віра Романівна Даниленко. — От гляньте на моє пальто. Його в Пасажі шито, у зразковому ательє, і не хто-небудь шив, а класний майстер Косарев. Над цим пальтом п'ять комісій ворожило, п'ять переробок призначали, а тепер от ношуся з ним по всьому місту, а його ніхто і в руки брати не хоче. Бачите рукав? Він же на три сантиметри довший другого, а ви б ще подивились, яким хомутом пальто сидить на мені.

Та Марченко і Даниленко хоч сякі-такі пальта одержали. А от т. Сидоренка в ательє побутового обслуговування на вул. Мельника, 25 водять за ніс ще з вересня 1955 року.

— Будь ласка, — запрошують, — зайдіть завтра... Будь ласка, завітайте через тиждень. З великої ласки ательє, т. Сидоренко приходив сюди вже шістнадцять разів, але це не пішло йому на користь. Він, кажуть, ще не навчився ласкаво розмовляти з закройщиком, ще й досі до нього не дійшло, що за одне спасибі тут шити не звикли.

А начальник міськмісцевпалівпрому т. Ушкалов, видно, так перевантажений нарадами про організацію зразкового обслуговування трудящих, що не помічає, як по цих ательє з першого разу ріжуть, а потім уже по... шістнадцять разів міряють.

«ВСЯКОГО ПРИХОТІ ВОДЯТЬ ЗА НІС»

У тісному закапелку, в оточенні коліщаток, стрілочок, будильників і маятників, возсідая громадянин Горбонос. Він на вулиці Саксаганського, 98 представляє годинникову майстерню артілі ім. Землячки. Націлившись лупою на «Звезду», Горбонос скрушно хитає головою: «Ділов тут, ділов. Баланс підірвати — раз. Почистити — два. Циферблат новий поставити — три. Одним словом — півсотні!»

Ціна здалася нам високою, і ми пішли шукати іншу майстерню. З вулиці Саксаганського завернули на вулицю Комінтерну, 7/9. Майстер Ященко теж націлився лупою на «Звезду», потім на стелю і сказав: — Будь ласка, можемо відремонтувати. Це коштуватиме вам 40 карбованців!..

Дивно, подумали ми, не пройшли й двох кроків, як уже заощадили цілого червінця. Ану, пошукаємо щастя ще в одній майстерні. І щастя посміхнулося нам на Старовокзальній вулиці, № 5.

— Платіть 32 карбованці, — сказав майстер Василевський.

Нас опанував уже спортивний інтерес. А що ж буде далі? А далі після обходу доброго десятка майстерень нам лише в одній, на вулиці Держинського, сказали справжню ціну за прейскурantom: 29 крб. 85 коп.

Досі ми наївно гадали, що за одну і ту ж роботу мусять скрізь правити одну і ту ж плату. Тепер нам стало ясно, що й в артілях Київської міськпромади і в артілях побутового обслуговування міськмісцевпалівпрому панує цілковите свавілля: тут у всякого годинникаря свій нрав і права, «всякого прихоті водять за ніс; всякого манить к наживі свій біс».

Одне тільки вияснити нам не пощастило: чи пробував голова міськпромади т. Федюшин вигнати біса з отих здириків, що крізь лупу заглядають у чужі кишені?

ХОЛОДНІ ПРИПАРКИ

У комунальній бані № 3 на Червоноармійській вулиці шумів коміш, дерева гнулись і тверезих майже не було. У прохожій, біля буфета товпились п'яні, і сам директор т. Олійник, ледве тримаючись на ногах, умовляв їх: дайте людям пройти помитись!

Ми вискочили за двері. Шукаючи іншої, більш тверезої бані, опинилися ми в центральній бані на Михайлівській вулиці. Біля каси добрі люди попередили нас:

— Тільки не ходіть у душову, ноги поламаєте. Там з водозливних люків всі решітки познімали.

— Чого раптом?

— А то директор раціоналізацію завів. Раніш сміття на решітках затримувалося, а тепер його вода сама змиває — і прибирати не треба.

Послухавши доброї поради, ми взяли квитки до загального залу.

Роздяглися, покупалися, пішли одягатись, розкрили шафи з одежею і витягли білизну разом з прусаками. Придивилися ближче, а в шафках повно сміття, клаптиків паперу, в одній навіть чиясь недогризене яблуко залишилось. Ми попросили книгу скарг.

— Книгу скарг? — чарівно посміхнулася касирка. — Будь ласка. Тільки вона в директора.

Книга скарг і справді була в руках у директора бані т. Рубцова. Він розмахував нею, наступаючи на одного скаржника, в якому ми впізнали громадянина, що купував шампінйони на Хрещатику.

— Ми нетверезим книги не даємо!

— Майте сором! — обурився громадянин, — я її і в рот не беру.

— Знаємо вас! Десь налижеться, а в баню приходите скарги писати...

— Оце так культурне обслуговування! — вигукнув ображений громадянин. Він поліз за носовою хусткою і... витягнув з кишені завалюючого шампінйона. — Тьху, тьху, диявол! — скипів він і чвакнув грибом об підлогу. — Порозводилися тут гриби-поганки!

...Наша розповідь була б неповною, коли б ми утаїли від начальника управління підприємств комунального обслуговування т. Злачевського ще і такий факт. Того ж дня один із нас брився в комунальній парикмахерській № 18 на вул. Держинського, а другий, на тій же вулиці, у парикмахерській артілі ім. Черняхівського. Обоє нас наодеколонили «шип-ром». Але в комунальній парикмахерській взяли за це на 40 копійок дорожче.

Дрібниця, скажете, — якихсь там 40 копійок!

Ні, це далеко не дрібниця, коли 40 копійок помножити на десятки тисяч клієнтів, яких обслуговують ваші парикмахерські...

Ми не скаржимося на погане обслуговування. Навпаки, кожен свій рух майстер супроводжував чемним «будь ласка!» Кожен помах бритви — ввічливим «вас не турбує?».

Але нас турбує! Нас дуже турбують ці «дрібниці життя», які аж ніяк не можна назвати дрібницями. Таке «культурне» обслуговування нас турбує на кожному кроці. Добре було б, щоб воно турбувало й вас...

Вас, товаришу Злачевський!

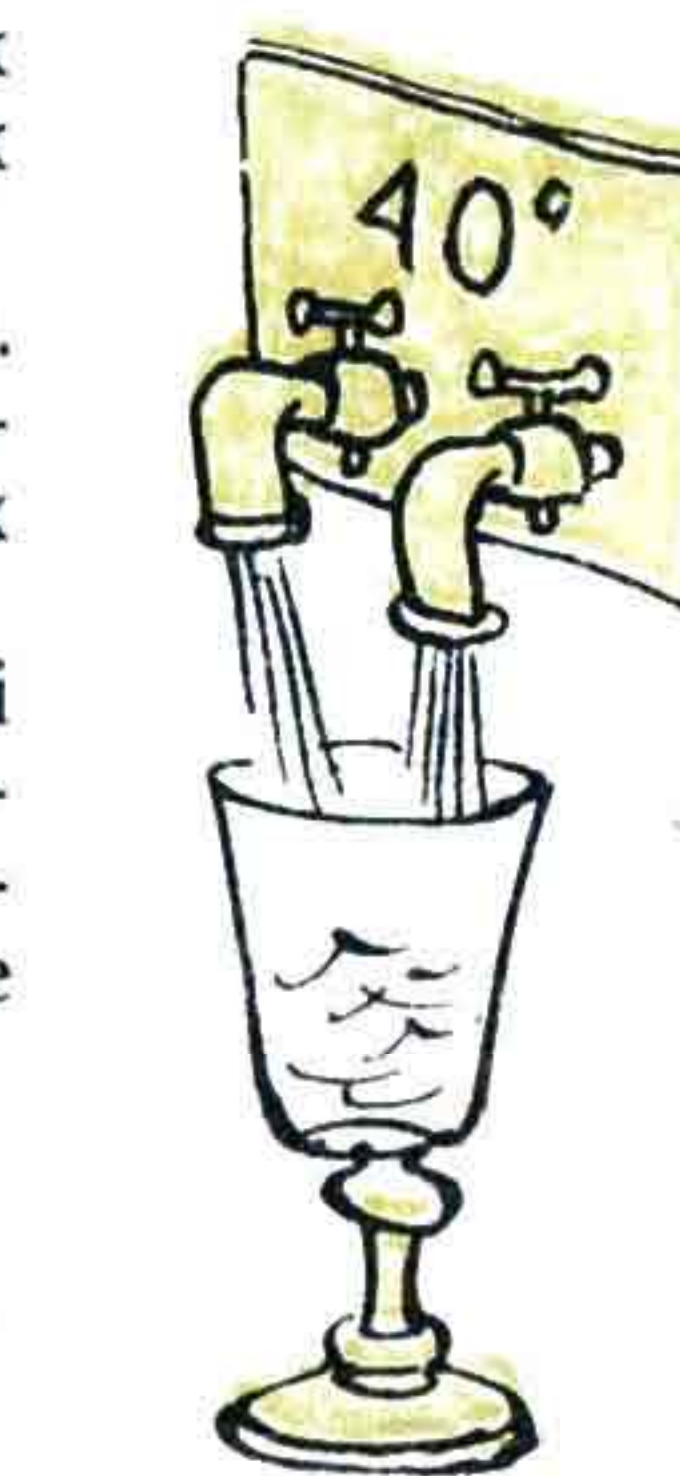
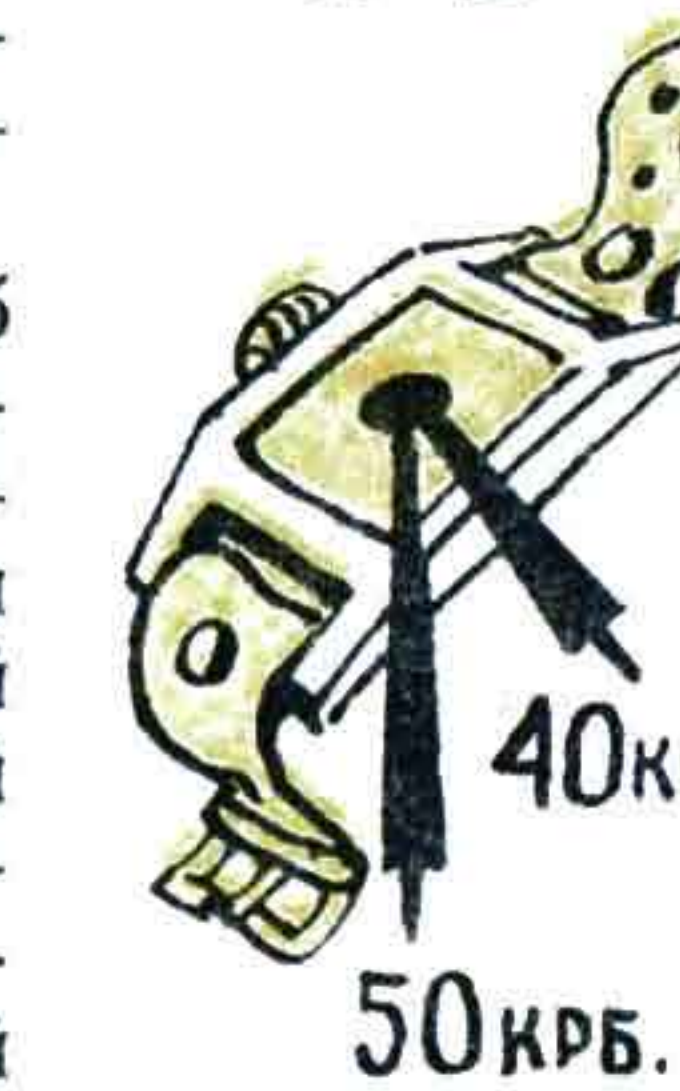
Вас, товаришу Ушкалов!

Вас, товариші Мутилін, Кравчук, Шкір!..

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
Ол. ГРОМОВ.

ПРОМТОВАРИ

Адміністрація київського стадіону «Динамо», де функціонує каток, не бореться з хуліганством.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

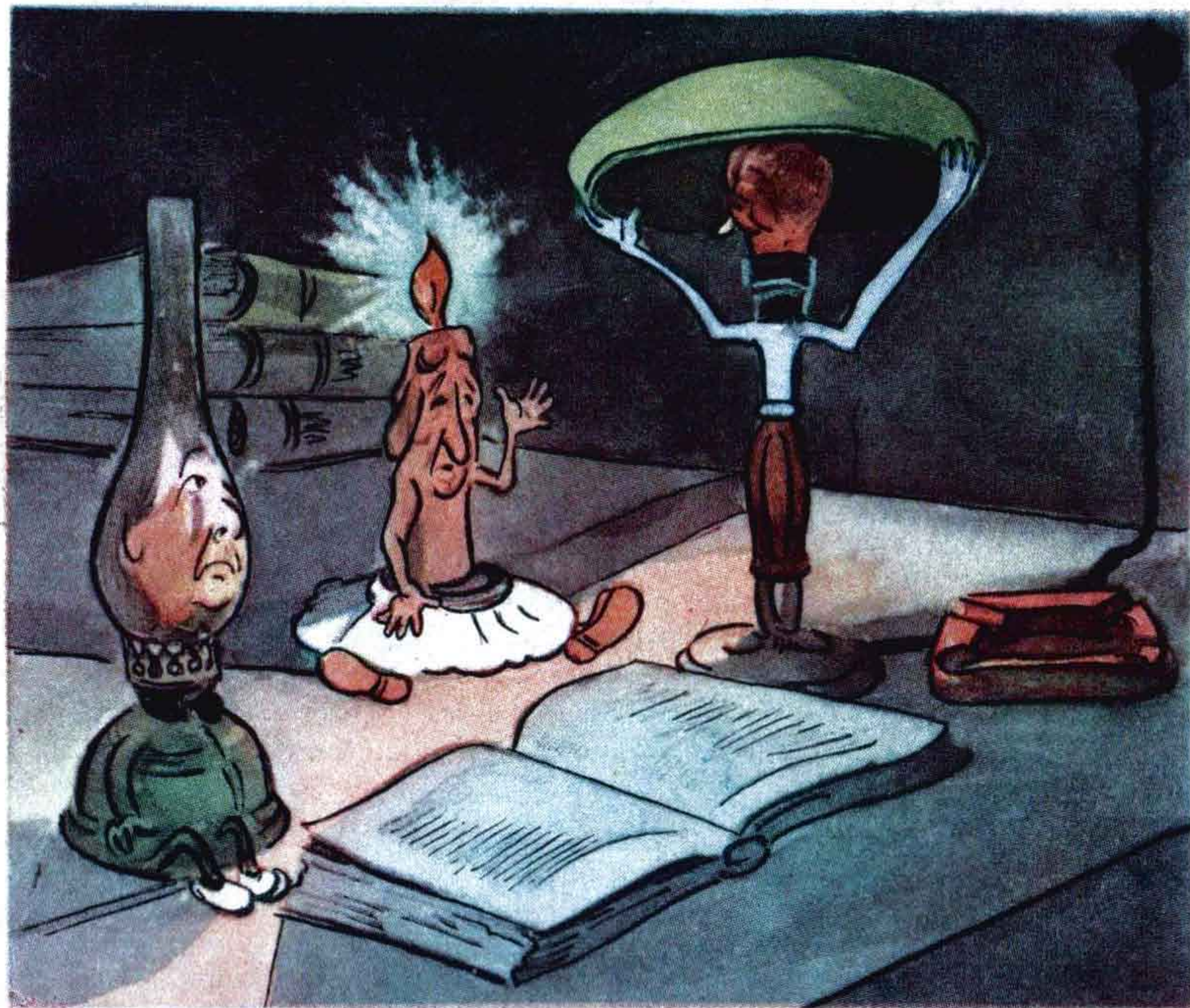

— Чого це директор стадіону так вирядився?
— Хуліганів боїться.

РОЗМОВА «СВІТИЛ»

Електростанція Ново-Олексіївської школи механізації сільського господарства (Генічеський район на Херсонщині) гроші за світло бере справно, а освітлює селище точнісінько так, як показано на цьому малюнку.

Малюнок нашого читача В. ЗЕЛЕНЮКА

Поближуючи, лампочка
Просила в пізній час:
— Дозвольте хоч погрітись,
Сусідки, біля вас.

— Та грійся, — свічка мовила, —
Нещастя ти моє...
Нагріти б тому голову,
Хто струм тобі дає!

Дерезниці

ПЛАТА ЗА СТРАХ

Кіноглядачеві, який наважиться подивитися кіно в Будинку культури міста Герца (у Чернівецькій області), оглядатися ніколи. Уже в коридорі натовп хапає його, як тріску, й несе до залу з таким шумом і тріском, що він опам'ятовується лише тоді, коли на екрані блискають слова: «Кінець фільму».

Біля виходу, який служить і входом, його тісною стіною зустрічають глядачі, що прийшли другий сеанс дивитися, і всіма силами намагаються запхнути його назад, до залу. Глядачеві доводиться упиратися ногами й руками, якщо він знову не хоче потрапити у тісний куток на півтори години...

Людині, фізично не загартованій, там нічого й мріяти кінофільми дивитися. У квитках місця не зазначаються, і тому в боротьбі за стільці завжди перемагають сильніші.

Кажуть, що недавно самому заврайвідділом культури т. Крамфу в дверях таких стусанів надавали, що він тепер від однієї згадки про кіно починає тремтіти й заїкатися.

Словом, у тому Будинку культури глядачі платять гроші не за квитки, а головним чином — за страх!

ПОМАХ НЕВИДИМОЇ РУКИ

Одного дня, за помахом чиєїсь невидимої руки, в повітря знялися кільканадцять повноважних представників кільканадцяти підприємств республіки. Летіли вони на південь.

У південному місті Миколаєві, на заводі «Дормашина» шляхи повпредів схрестилися.

— Я прилетів за бульдозером, — сказав один. — Ось телеграма.

— І в мене телеграма, — повідомив другий. — Я теж — за бульдозером.

— І я... І я... І я...

У всіх на руках були телеграми.

— Але ж у вас нема нарядів!

— Але ж у нас телеграми.

Текст телеграм у всіх був однаковий:

«Триденний строк забезпечте виставлення Миколаївському заводу «Дормашина» акредитиву, прийнятно-здавального акта 40 тисяч карбованців одержання бульдозера тракторі С-80 самовивозом понад фонди 1955 року. Дату виїзду представника повідомити. Головопостач Анісімов».

Працівники заводу управління телеграми прочитали і тільки плечима знизали. А приїжджим довелося подзвонити в Київ, до Міністерства промисловості будівельних матеріалів. Звідти одержали вичерпну відповідь:

— Бульдозерів вам нема і не буде. Наш головпостач, вибачте, трохи того... наплутав. Довелося представникам підприємств повернути голоблі, а заодно — і свої акредитиви. Тепер вони разом з бухгалтерами підраховують, скільки коштує державі ця плутанина головного управління постачання.

Не головпостач, а безголовпостач!

ПОЗАШКІЛЬНА НАУКА

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Негідний ти хлопчисько, скільки я тебе вчив, що брехати не можна! Я ж бачу, що ти йдеш не з школи, а з катка.

— Чесне піонерське, тату, я йду з школи. Ось навіть приніс тобі запрошення на батьківські збори...

— Отуди!.. Невже ти не міг сказати, що я в командировці?!

ГОВОРИВ МИРОН...

Все начебто було зроблено тихо, мирно. Трестові «Сталінбудматеріали» для розширення Курдюмівського цегельного заводу потрібна була земельна площа, на якій був розташований літній тваринницький табір радгоспу ім. Молотова. Дирекція радгоспу ім. Молотова погодилася на переміщення табору. При умові, розуміється, що всі витрати візьме на себе трест «Сталінбудматеріали».

А коли всі споруди табору перенесли на інше місце, то й почалося...

— А хто прокладе до табору водопровід?
— Водопровід ми повинні прокласти, — твердо заявив керуючий трестом «Сталінбудматеріали» т. Кравченко.

— А хто підведе електрику? Хто змонтує механічну доїлку замість тієї, яку поламали при перенесенні табору?

— Ми, все це зобов'язані зробити ми, — твердив той же т. Кравченко.

Минуло з півроку. За цей час керуючий трестом встиг забути про свої зобов'язання.

— Водопровід? Електрика? Механічна доїлка? А причім тут ми?

Словом: я не я, й хата не моя... А як задушевно, як щиро говорив керуючий трестом, коли домагався добросусідської послуги!

Виходить: говорив Мирон, рябої кобили сон...

Але нам пиццуть...

...що в колгоспі імені Молотова (Мелітопольський район, Запорізької області) недавно побудовано новий клуб. Першим виступив у ньому голова колгоспу Д. І. Хребтов. Він почав показувати колгоспникам комедію: в першій дії завалив клуб та бібліотеку картоплею, а в другій — вивіз картоплю і засипав приміщення кукурудзою.

...що на станції Краснівка (Донецької залізниці) чотири роки будували електростанцію. Обладнали й устаткували її, витратили великі гроші, але діла до кінця не довели.

Начальник залізниці т. Кривенко та його заступники довго слали на станцію підбадьорюючі листи, обіцяли допомогти закінчити будівництво, але від їхніх відписок станція не запрацювала, світла не дала. Поки що вона освітила тільки стиль роботи керівників залізниці.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи, будь ласка, порозумітися нам з Українською республіканською конторою «Росжирмасло». Ми, наприклад, доводимо, що 13.250 крб. далеко більша сума, ніж 3.750 крб., а контора, хоч ти їй що, — не погоджується. Не більша, каже, а менша.

Історія цієї суперечки така. Довгі роки в Краматорську існувала міжрайонна база республіканської контори «Росжирмасло». Обслуговувала вона кілька міст і районів, розташованих навколо Краматорська. На утримання штату бази витрачалося 3.750 крб. на місяць.

Багато! — вирішила контора. — Державну копійку треба берегти. І заходила скорочувати свої штати. Підпала під скорочення й Краматорська міжрайонна база — ліквідували її. А всі торговельні організації Краматорська та прилеглих міст і районів прикріпили до єдиної бази «Росжирмасло» у Сталіно.

Ефект від цього вийшов ось який. Раніш на штат міжрайонної бази витрачалося 3.750 крб. на місяць, а на перевезення олії незначні суми. Тепер же на штат не витрачається ні копійки, а на перевезення олії з Сталіно 13.250 крб. щомісяця. А скільки ж це на рік вийде!

— Е, так то ж не наші гроші! — кажуть у республіканській конторі. — Ми свої витрати скоротили.

«Свої» скоротили, а державні видатки збільшили. Де ж тут логіка?

Чи не здається тобі, Перче, що логіка в республіканській конторі «Росжирмасло» й не ноче.

Г. КРИНИЦЬКИЙ,
голова виконкому Краматорської міськради.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Хочемо передати твоїм читачам досвід боротьби з прогулами, запроваджений на нашому Ясинуватському машинобудівному заводі «Головбудмеханізація». Цей досвід базується на трьох надрукованих у друкарні бланках, кожен тиражем 1000 примірників.

Бланк перший — «Пояснювальна записка». Заповнюється прогульником. «Начальникові товаришу від Пояснювальна записка. Цим пояснюю вам, що я зробив прогул.....».

Бланк другий — «Доповідна записка». Заповнюється табельницею. «Доповідаю, що тов. припустив запізнення на роботу на» Разом з поясненням прогульника цей бланк передається начальникові цеху.

Бланк третій — «Розпорядження». Заповнюється начальником цеху. «За вчинений прогул без поважних причин тов. оголосити»

Автор цього паперового методу боротьби з прогулами заступник директора заводу т. Лукішов вже домігся разючих наслідків: кількості прогулів на заводі різко... збільшилась.

Правду, Перче, кажуть у нас на заводі: — Доручи такому з прогулами боротися, так він у чорнилі втопиться.

КОЖУХАР, ПУШКОВ, ЦИБ —
редколегія заводського «Крокодила».

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Спробуй, скажи, що зображено на фотографії, яка подається нижче. Якщо гадаєш, що сфотографовано собачу будку, то дуже і дуже помиляєшся. Це — колгоспна кузня.

У цій напіврозваленій халупі клеплять ковалі, обслуговуючи велике багатогалузеве господарство артілі «Комінтерн». Правління колгоспу, яке ще три роки тому прийняло рішення про будівництво нової кузні, ніяк не збереться наміру свого здійснити.

Може б ти, Перче, приєднався до наших ковалів та «наклепав» тим, хто забуває про виконання власних рішень?

В. ІВАНЕНКО.

Чечельницький район,
Вінницької області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Київський міськком партії перевіряв факти, наведені у фейлетоні «Ремонтна стукалка», надрукованому у «Перці» № 17 за 1955 рік.

Секретар міськкому КП України т. Синиця повідомив редакцію, що по матеріалах перевірки міськком партії провів нараду з керівниками житлової системи і вжив заходів до поліпшення ремонту та експлуатації житлового фонду столиці.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому голові виконкому Сосницької райради т. Чугаєвському В. Я. («Перець» № 21 за 1955 рік), писалося про порушення законів про охорону рибних запасів у Сосницькому районі.

Як повідомив виконком Чернігівської обласної ради, виконком Сосницької райради вжив заходів до усунення недоліків, зазначених у фейлетоні. Голів колгоспів попереджено про сувору відповідальність за забруднення води в зариблених озерах та річках району.

★ Чернівецький меблевий комбінат випускав понад план дзеркала за рахунок інших виробів. Про це розповідалося у фейлетоні «Чарівне дзеркало» («Перець» № 21 за 1955 р.).

Після виступу Перця Міністерство паперової та деревообробної промисловості УРСР дало категоричну вказівку директорів комбінатів випускати продукцію, суворо дотримуючись асортименту. Міністерство виділило комбінатові 600 тис. крб. на закінчення будівництва головного виробничого корпусу, щоб поліпшити організацію виробництва та умови праці в комбінаті.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Лають, ой, як лають нас за те, що ми ось уже третій рік не використовуємо силового локомотива й генератора. І правильно лають. Адже ці машини допомогли б нашій Бронічській промартілі «Перемога» більше виробляти скляного посуду, газових ламп.

Але як же запустити ці машини? Потрібно насамперед побудувати приміщення для силової станції. Тієї щуки, по велінню якої творяться найнеймовірніші чудеса, ми ще не спіймали. І доводиться нам вдаватися до простішого способу: просимо Укрсклопромспілку асигнувати кошти і зарядити матеріали для побудови приміщення силової станції. Третій рік просимо, б'ємо телеграми, пишемо листи...

Передай, Перче, цього листа Укрпромраді, — може, вона допоможе нам. А як ні — то один у нас вихід — щуку ловити...

ЧЕБЛІН,
голова правління промартілі.
СВИНТИЦЬКИЙ,
інженер заводу.
МАЙСУЗЕНКО,
секретар парторганізації.

Житомирська область,
Городницький район.

УКРПРОМРАДА

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ще в грудні 1953 року колгосп ім. Мічуріна переказав Синельниківському цегельному заводу 15 тисяч крб. За ці гроші завод повинен був дати 60 тисяч штук цегли.

І він справді дав: 5 тисяч штук дав, а потім годі сказав. І ось уже два роки б'ємося ми й нічого добитися не можемо. Просимо директора заводу Шульдинера: «Або цеглу давайте, або гроші повертайте», але йому, як видно, й цеглиною не дошкулиш, не те, що словами. Навіть суд на нього не вплинув.

Завод два роки тримає 11226 крб. колгоспних грошей, а ми не маємо з чого будувати приміщення для тварин...

Бач, Перче, які штучки вміє випалювати директор Синельниківського цегельного заводу!

Д. НАРІВСЬКИЙ,
голова колгоспу.

Павлоградський район,
Дніпропетровської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

У Золочеві є міська баня. Важко її описати, а ще важче в ній митися.

У роздягальні вся підлога вкрита брудними папірцями й недокурками. У темному неосвітленому коридорчику, що веде до душової, стоять глибокі калюжі.

Але найбільше дістається відвідувачам у душовій — їх там ошпарює то окропом, то холодною водою. Часто, намилившись, їм доводиться чекати, доки підігріється вода. Вихопивши душу з душової, вони мусять шльопати босими ногами по брудних решітках.

Завідуючий банею т. Сачов та завідувач комунального відділу т. Антоновський тільки руками розводять. Мовляв, нічого зробити не можемо — графік!

Чи не попарив би ти, Перче, завбанею та заврайкомунгоспу за таку роботу? І найкраще було б, якби ти зробив це поза всяким графіком.

Н. УЛЯНОВ.

Львівська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (326) (на українському мові).

Підписано до друку 28. I 1956 р.

Папір 70×108¹/₈—0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02872.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 247. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

ПРО ПЕРЕВАГИ ШИРОКОЕКРАННОГО КІНО

На екрані в повному обсязі можна показати:

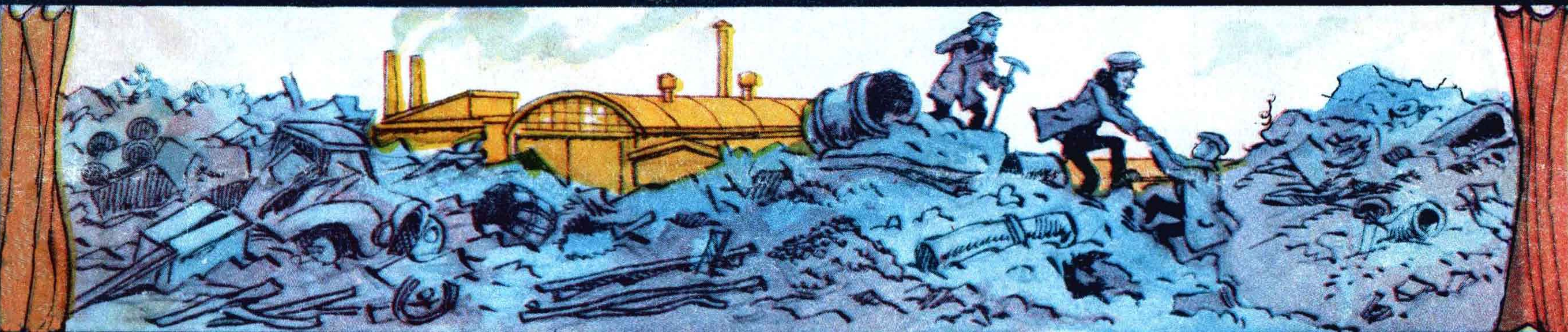
Мал. В. ГЛИВЕНКА

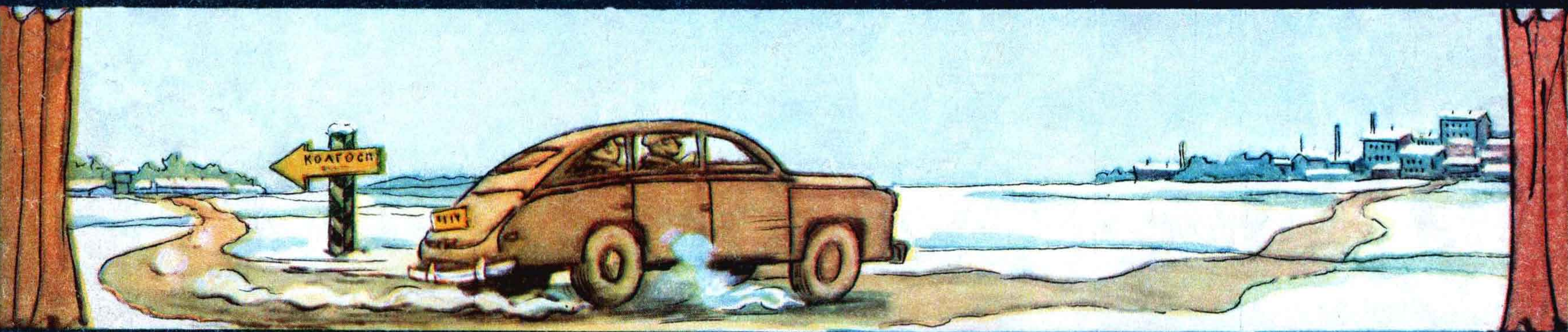
Порядок денний одного засідання від першого до останнього питання.

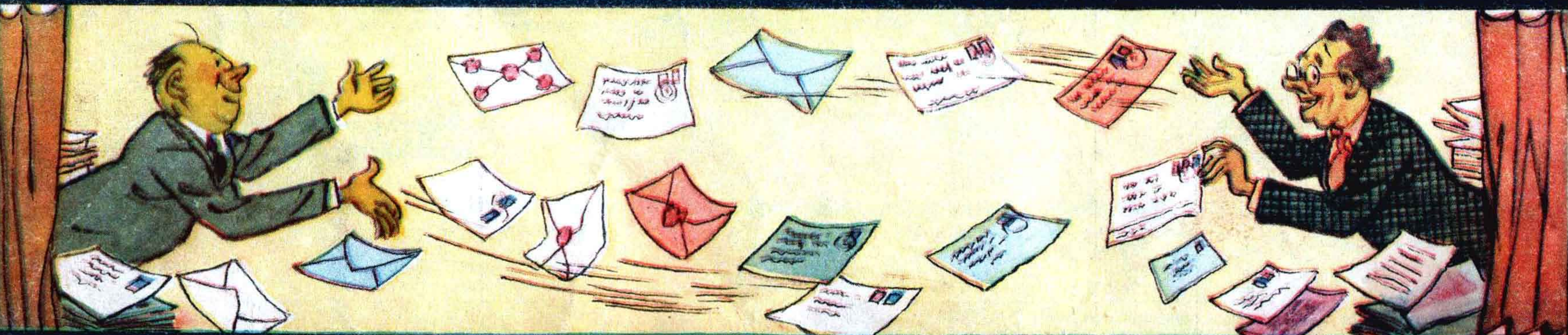
Усіх родичів Гарбузових, що працюють у тресті, яким керує Спиридон Гарбуз.

Двір заводу, де директором товариш Захарашенко.

Місце роботи й місце проживання голови колгоспу.

І тільки листування двох установ про боротьбу за економію не вміщується навіть на широкому екрані.